

SENAT DE BELGIQUE**SESSION DE 1983-1984**

19 OCTOBRE 1983

Projet de loi portant approbation de la Convention sur la protection physique des matières nucléaires, et des Annexes, faites à Vienne et à New York le 3 mars 1980

EXPOSE DES MOTIFS

La Convention sur la protection physique des matières nucléaires a été ouverte à tous les Etats, le 3 mars 1980 au Siège de l'Agence internationale pour l'Energie atomique à Vienne.

Le 13 juin 1980, la Belgique, de concert avec ses partenaires d'Euratom et la Commission des Communautés européennes en tant que telles pour les articles relevant de sa compétence, a signé cette Convention.

N.B. : Les articles 7 à 13 de la Convention n'entrent pas dans le cadre des compétences de la Communauté européenne de l'Energie atomique.

A. Généralités**1. Objet de la Convention**

La Convention sur la protection physique des matières nucléaires a pour objet de fixer des niveaux commun de protection physique applicables aux matières nucléaires, employées à des fins pacifiques, en cours de transport international et d'établir des règles de coopération internationale et d'assistance judiciaire en cas d'infractions visant des matières nucléaires utilisées à des fins pacifiques en cours d'utilisation, de stockage et de transport sur le territoire national ou au-delà des frontières.

BELGISCHE SENAAAT**ZITTING 1983-1984**

19 OKTOBER 1983

Ontwerp van wet houdende goedkeuring van het Verdrag inzake externe beveiliging van kernmateriaal, en van de Bijlagen, opgemaakt te Wenen en te New York op 3 maart 1980

MEMORIE VAN TOELICHTING

Het Verdrag inzake fysieke beveiliging van kernmateriaal staat vanaf 3 maart 1980 open voor ondertekening door alle Staten op het Hoofdkantoor van de Internationale Organisatie voor Atoomenergie te Wenen.

Op 13 juni 1980 heeft België, samen met zijn partners van Euratom en de Commissie van de Europese Gemeenschappen als zodanig voor wat de artikelen betreft die onder haar bevoegdheid vallen, dit Verdrag ondertekend.

N.B. : De artikelen 7 tot 13 van het Verdrag vallen niet onder de bevoegdheid van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie.

A. Algemeen**1. Doel van het Verdrag**

Het Verdrag inzake fysieke beveiliging van kernmateriaal heeft tot doel gemeenschappelijke niveaus van fysieke beveiliging vast te stellen welke van toepassing zijn op kernmateriaal, gebruikt voor vreedzame doeleinden, tijdens het internationaal vervoer ervan, en regels voor internationale samenwerking en rechtsbijstand vast te stellen in geval van strafbare feiten met betrekking tot kernmateriaal, gebruikt voor vreedzame doeleinden, tijdens het gebruik, de opslag en het vervoer ervan op het nationale grondgebied of over de grenzen.

2. Historique

De longue date, la communauté internationale s'est préoccupée des conséquences que pourraient entraîner, à la fois pour la sécurité des populations et pour l'environnement, l'obtention ou l'usage illicites de matières nucléaires.

Pour répondre à cette préoccupation, certains fournisseurs de matières nucléaires ont inclus dans leurs contrats de fourniture des clauses de protection physique mais une certaine discrimination pouvant dès lors se développer entre Etats clients, la nécessité d'uniformiser à l'échelon international les normes de protection physique est rapidement apparue.

C'est dans cette perspective, que les Etats-Unis d'Amérique ont introduit en 1977 un projet de Convention sur la protection physique des matières, installations et transports nucléaires.

Ce document américain, trop vaste et souvent imprécis, ne rencontra pas immédiatement l'adhésion de la communauté internationale.

En effet, nombre de pays parmi lesquels la Belgique, estimaient indispensable que ce nouvel instrument juridique n'entraîne pas un système de contrôles internationaux des mesures de protection physique prises par chaque Etat signataire sur son territoire, ce qui aurait eu pour conséquence essentielle, que des mesures de police prises souverainement par un Etat puissent être ensuite et le cas échéant renforcées par un corps d'inspecteurs internationaux.

Afin de répondre à ces préoccupations, un accord intervint tendant à limiter aux seuls transports internationaux de matières nucléaires, l'application des niveaux de protection physique prévus par les annexes I et II du projet, les dispositions relatives à la coopération et à l'assistance judiciaire étant, quant à elles, applicables aux matières nucléaires employées à des fins pacifiques en cours d'utilisation, de stockage et de transport sur le territoire national.

Le mérite essentiel de ce compromis était d'exclure les installations nucléaires du champ d'application de la Convention et de ce fait éviter d'une part l'immixtion de puissances étrangères par le biais d'organisations internationales et d'autre part la constitution d'une entrave supplémentaire au développement de l'industrie nucléaire.

Les négociations portant sur l'élaboration de la Convention sur la protection physique des matières nucléaires ont eu lieu à Vienne au cours de cinq conférences de représentants gouvernementaux, placées sous l'égide de l'Agence internationale de l'Energie atomique (A.I.E.A.).

Les conférences ont réuni des représentants de 58 pays et de la Communauté européenne de l'énergie atomique ainsi

2. Wordingsgeschiedenis

Sedert lang is de internationale gemeenschap bezorgd over de gevolgen die uit het onrechtmatig verkrijgen of gebruiken van kernmateriaal zowel voor de veiligheid van de bevolkingen als voor het leefmilieu kunnen voortvloeien.

Om daaraan wat te doen hebben sommige leveranciers van kernmateriaal in hun leveringscontracten clausules inzake fysieke beveiliging ingelast. Aangezien echter hierdoor een zekere discriminatie tussen Staten-klanten kon ontstaan, is spoedig de noodzaak gebleken de normen inzake fysieke beveiliging op internationale schaal eenvormig te maken.

Het is tegen deze achtergrond dat de Verenigde Staten van Amerika in 1977 een ontwerp van Verdrag inzake fysieke beveiliging van kernmateriaal, kerninstallaties en nucleair vervoer hebben ingediend.

Dit Amerikaans ontwerp, dat te uitvoerig en in velerlei opzicht onnauwkeurig was, droeg niet onmiddellijk de instemming van de internationale gemeenschap weg.

Tal van landen, waaronder België, waren van oordeel dat nieuwe rechtsregels in geen geval aanleiding mochten geven tot een systeem van internationale controles op de door iedere ondertekende Staat op zijn grondgebied genomen maatregelen inzake fysieke beveiliging. Dit zou immers in de eerste plaats tot gevolg hebben dat door een Staat soeverein genomen politiemaatregelen vervolgens door een korps van internationale inspecteurs gecontroleerd en eventueel verscherpt zouden kunnen worden.

Ten einde aan deze overwegingen tegemoet te komen werd een akkoord uitgewerkt ertoe strekkend de toepassing van de door de bijlagen I en II van het ontwerp ingestelde niveaus van fysieke beveiliging te beperken tot het internationaal vervoer van kernmateriaal, terwijl de bepalingen met betrekking tot de samenwerking en de rechtsbijstand van toepassing zouden zijn op kernmateriaal, gebruikt voor vreedzame doeleinden, tijdens het gebruik, de opslag en het vervoer ervan op het nationale grondgebied.

De voornaamste verdienste van dit vergelijk bestond erin dat de kerninstallaties buiten het toepassingsgebied van het Verdrag werden gehouden waardoor werd vermeden, enerzijds, dat buitenlandse mogelijkheden zich via internationale instellingen zouden bemoeien met de toepassing van politiemaatregelen welke het soevereine recht van de Verdragsluitende Staten zijn, en, anderzijds, dat bijkomende belemmeringen de ontwikkeling van de kernindustrie in de weg zouden staan.

De onderhandelingen die geleid hebben tot het Verdrag inzake fysieke beveiliging van kernmateriaal vonden plaats te Wenen tijdens vijf conferenties van regeringsvertegenwoordigers, die onder de auspiciën van het Internationaal Agentschap voor Atoomenergie werden georganiseerd.

Aan de conferenties hebben vertegenwoordigers van 58 landen en van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie

que des observateurs de quatre pays (Iran, Liban, Malaysia, Thaïlande) et de l'Agence pour l'Energie nucléaire de l'Organisation de Coopération et de Développement économiques.

L'acte final a été signé par toutes les délégations le 26 octobre 1979.

3. Objectifs de la Convention

En raison du développement sans cesse croissant des applications de l'énergie nucléaire à des fins pacifiques et de l'augmentation du volume des échanges internationaux en ce domaine, la nécessité d'établir une réglementation internationale en vue de protéger de toute attaque terroriste les matières nucléaires en cours de transport nucléaire international s'est imposée.

La présente Convention a donc pour objectif, d'une part de décourager toute atteinte aux matières nucléaires en cours de transport international en imposant des normes de protection physique (zones d'accès contrôlé, gardes, dispositifs électroniques, escorte armée, etc.) et d'autre part de renforcer la répression des infractions visant les matières nucléaires et la poursuite des auteurs de ces infractions en établissant des règles de coopération internationale et d'assistance judiciaire.

4. Intérêt pour la Belgique de ratifier cette Convention

L'intérêt pour la Belgique de ratifier cette Convention repose sur deux éléments :

1° Les contrats de fournitures de matières nucléaires comportent de plus en plus des exigences de la part des fournisseurs en matière de protection physique. La Convention a, à cet égard, le mérite de définir des niveaux uniformes de protection physique, niveaux qui s'appliqueront à l'ensemble des pays signataires, ce qui élimine les risques de discrimination. Par ailleurs, en ne ratifiant pas la Convention, la Belgique s'exposerait à voir les pays exportateurs d'uranium lui refuser toute livraison car ils n'auraient pas suffisamment de garanties quant au respect des normes de protection physique pendant le transport international des matières nucléaires.

2° Le terrorisme est un fait marquant de notre époque et les matières, installations ou transports nucléaires ne sont pas à l'abri d'une quelconque atteinte. Il est dès lors intéressant d'avoir un instrument juridique international qui permette non seulement une réelle coopération entre Etats en vue de la protection et de la récupération des matières mais aussi une assistance judiciaire efficace entre pays signataires.

B. Contenu de la convention sur la protection physique des matières nucléaires

La présente Convention comporte, outre le préambule, 23 articles et 2 annexes.

deelgenomen. Er waren ook waarnemers van vier landen (Iran, Libanon, Maleisië en Thailand) en van het Agentschap voor Kernenergie van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling.

De Slotakte werd op 26 oktober 1979 door alle delegaties ondertekend.

3. Doelstellingen van het Verdrag

Wegens de als maar groeiende ontwikkeling van de toepassingen van kernenergie voor vreedzame doeleinden en de toename van het internationale handelsverkeer op dit gebied, is de noodzaak ontstaan een internationale reglementering uit te werken om kernmateriaal tijdens het internationaal vervoer ervan te beschermen tegen alle denkbare terroristische aanslagen.

Dit Verdrag heeft dus tot doel, enerzijds, iedere aanslag op kernmateriaal tijdens het internationaal vervoer ervan te bemoeilijken door normen inzake fysieke beveiliging op te leggen (gecontroleerde toegangszones, bewaking, elektronische installaties, gewapend escorte, enz.) en, anderzijds, de beteugeling van strafbare feiten met betrekking tot kernmateriaal en de vervolging van de daders van deze strafbare feiten krachtadiger aan te pakken door regels voor internationale samenwerking en rechtsbijstand vast te stellen.

4. Belang voor België om dit Verdrag te bekrachtigen

Het belang voor België om dit Verdrag te bekrachtigen berust op twee grondslagen :

1° De leveringscontracten voor kernmateriaal houden steeds meer eisen in vanwege de leveranciers op het gebied van de fysieke beveiliging. Het verdrag heeft te dien aanzien de verdienste eenvormige niveaus van fysieke beveiliging vast te stellen. Deze niveaus zijn van toepassing op alle ondertekenende landen, hetgeen de risico's van discriminatie uitsluit. Door dit Verdrag niet te bekrachtigen zou België het gevaar lopen dat landen die uranium uitvoeren iedere levering weigeren omdat zij niet voldoende waarborgen zouden hebben dat de normen inzake fysieke beveiliging tijdens het internationaal vervoer van kernmateriaal nageleefd worden.

2° Het terrorisme is een verschijnsel van deze tijd. Kernmateriaal, kerninstallaties of nucleaire transporten kunnen het doelwit van een aanslag zijn. Daarom is het van belang over internationale rechtsregels te beschikken die niet alleen een reële samenwerking tussen Staten met het oog op de bescherming en het terugkrijgen van kernmateriaal, maar ook een doeltreffende rechtsbijstand tussen de ondertekenende landen mogelijk maken.

B. Inhoud van het Verdrag inzake fysieke beveiliging van kernmateriaal

Dit Verdrag omvat buiten de preambule 23 artikelen en 2 bijlagen.

1. *Préambule*

Le préambule souligne le droit inhérent à chaque Etat de développer les applications de l'énergie nucléaire à des fins pacifiques et reconnaît la nécessité de faciliter la coopération internationale en ce domaine.

Il ressort également de ce texte que :

- La nécessité d'écarter les risques qui pourraient découler de l'obtention et de l'usage illicite de matières nucléaires s'impose;
- Les infractions relatives aux matières nucléaires sont très graves et que des mesures efficaces doivent être prises pour assurer la prévention, la découverte et la répression de ces infractions;
- Des mesures efficaces pour assurer la protection physique des matières nucléaires doivent être arrêtées par la communauté internationale;
- La présente Convention doit faciliter le transfert en toute sécurité des matières nucléaires;
- Il est important d'assurer la protection physique des matières nucléaires en cours d'utilisation, de stockage et de transport sur le territoire national ainsi que des matières nucléaires utilisées à des fins militaires.

2. *Article 1er*

L'article 1er définit les termes techniques contenus dans la Convention. Dans la définition du transport international on mentionne l'installation de l'expéditeur et celle du destinataire. Ces installations doivent répondre aux critères requis pour appliquer les niveaux de protection décrits dans l'annexe I. Ces niveaux de protection physique applicables aux matières nucléaires employées à des fins pacifiques au cours du transport international ont été déterminés en s'inspirant du document INFCIRC/225/Rev. 1 : « La Protection Physique de Matières nucléaires ». On a veillé, d'une part, à ce que la Convention ne se réfère pas à ce document car il peut être modifié par des groupes d'experts réunis par l'Agence et, d'autre part, à en extraire ce qui était strictement requis pour la protection physique des matières nucléaires en cours de transport international. La catégorisation des matières nucléaires (annexe II) est reprise d'un tableau de INFCIRC/225/Rev. 1 avec quelques modifications en rendant l'utilisation plus aisée, notamment pour la limite inférieure de 15 g Pu ou U enrichi à 20 p.c. ou plus.

3. *Article 2*

L'article 2 prévoit que la Convention s'applique aux matières nucléaires employées à des fins pacifiques en cours de

1. *Preamble*

De preamble onderstreept het onvervreemdbare recht van iedere Staat om kernenergie te ontwikkelen en toe te passen voor vreedzame doeleinden, en erkent de noodzaak om de internationale samenwerking op dit gebied te vergemakkelijken.

Uit deze tekst blijkt eveneens dat :

- De noodzaak bestaat zich te beschermen tegen de gevaren die door het onrechtmatig verkrijgen en gebruiken van kernmateriaal kunnen ontstaan;
- Strafbare feiten met betrekking tot kernmateriaal een zaak van ernstige zorg zijn en dat doeltreffende maatregelen moeten genomen worden om deze strafbare feiten te voorkomen, op te sporen en te vervolgen;
- Doeltreffende maatregelen die voorzien in de fysieke beveiliging van kernmateriaal tot stand moeten gebracht worden door de internationale gemeenschap;
- Dit Verdrag het veilige vervoer van kernmateriaal moet vergemakkelijken;
- Het van belang is te voorzien in de fysieke beveiliging van kernmateriaal tijdens het gebruik, de opslag en het vervoer ervan op het nationale grondgebied.

2. *Artikel 1*

Artikel 1 geeft de begripsomschrijving van de technische termen die in het Verdrag voorkomen. In de begripsomschrijving van internationaal nucleair vervoer wordt de installatie van de verzender en die van de ontvanger vermeld. Deze installaties dienen te beantwoorden aan de vereiste criteria ten einde te voldoen aan de in bijlage I omschreven niveaus van fysieke beveiliging. Deze niveaus van fysieke beveiliging toe te passen op kernmateriaal gebruikt voor vreedzame doeleinden, tijdens het internationaal vervoer ervan, zijn vastgesteld op basis van het document INFCIR/225/Rev.1 : « De Fysieke Beveiliging van Kernmateriaal ». Men heeft erover gewaakt, enerzijds, dat het Verdrag niet naar dit document verwijst, daar het kan gewijzigd worden door groepen van deskundigen die door het Agentschap worden bijeengeroepen, en, anderzijds, eruit te halen wat strikt noodzakelijk was voor de fysieke beveiliging van kernmateriaal tijdens het internationaal vervoer ervan. De indeling in categorieën kernmateriaal (bijlage II) is overgenomen uit een tabel van het document INFCIR/225/Rev. 1 met enkele wijzigingen waardoor het gebruik gemakkelijker gemaakt werd, inzonderheid wat het minimumgewicht van 15 g Pu of U verrijkt tot 20 pct. of meer betreft.

3. *Artikel 2*

Artikel 2 bepaalt dat het Verdrag van toepassing is op kernmateriaal, gebruikt voor vreedzame doeleinden, tijdens

transport international. La Convention s'applique également, sauf pour les articles 3, 4 et 5, § 3, aux matières nucléaires employées à des fins pacifiques en cours de stockage et de transport sur le territoire national sans pour autant limiter les droits souverains d'un Etat relatifs à l'utilisation, au stockage et au transport desdites matières sur le territoire national.

4. Article 3

L'article 3 dispose que chaque Etat partie à la Convention impliqué dans un transport international de matières nucléaires, devra prendre, conformément à sa législation nationale et au droit international, toutes les mesures nécessaires pour que les matières nucléaires, se trouvant sur son territoire ou à bord d'un navire ou d'un aéronef relevant de sa compétence, soient protégées selon les niveaux de protection physique énoncées à l'annexe I.

5. Article 4

Chaque Etat partie devra recevoir l'assurance que les matières en cours de transport nucléaire seront protégées suivant les niveaux de protection physique déterminés à l'annexe I dans les cas suivants :

- Exportation ou autorisation d'exportation;
- Importation ou autorisation d'importation en provenance d'un Etat non partie à la Convention;
- Transit, sur son territoire, de matières nucléaires entre des Etats non parties à la Convention par les voies terrestres ou par les voies navigables ou dans ses aéroports ou ports maritimes.

Chaque Etat partie appliquera les niveaux de protection physique prévus à l'annexe I à l'occasion du transport de matières nucléaires d'une partie de son territoire vers une autre partie lorsque ce transport doit emprunter les eaux internationales ou l'espace aérien international.

L'Etat partie tenu d'obtenir les assurances prévues aux paragraphes 1, 2 et 3 devra également déterminer et aviser les Etats par lesquels lesdites matières transiteront par les voies terrestres ou navigables ou les Etats où sont prévues des escales.

L'Etat partie chargé en tant qu'exportateur d'obtenir les assurances décrites ci-dessus peut transmettre par simple consentement mutuel cette responsabilité à l'Etat partie importateur.

Cet article 4 ne préjudicie en rien la souveraineté et la juridiction territoriales d'un Etat, notamment sur son espace aérien et sa mer territoriale.

het internationaal vervoer ervan. Met uitzondering van de artikelen 3, 4 en 5, derde lid, is dit Verdrag ook van toepassing op kernmateriaal, gebruikt voor vreedzame doeleinden, tijdens de opslag en het vervoer ervan op het nationale grondgebied, zonder daarom de soevereine rechten van een Staat ter zake van het gebruik, de opslag en het vervoer van zodanig kernmateriaal op het nationale grondgebied te beperken.

4. Artikel 3

Artikel 3 bepaalt dat elke Verdragsluitende Staat die aan het internationaal vervoer van kernmateriaal deelneemt, overeenkomstig zijn nationale wetgeving en het internationaal recht, de noodzakelijke maatregelen dient te treffen om het kernmateriaal dat zich op zijn grondgebied of aan boord van een onder zijn rechtsmacht vallend vaartuig of luchtvaartuig bevindt, zoveel mogelijk te beveiligen overeenkomstig de in bijlage I omschreven niveaus.

5. Artikel 4

Iedere Verdragsluitende Staat dient de zekerheid te ontvangen dat het kernmateriaal tijdens het nucleair vervoer zal worden beveiligd overeenkomstig de in bijlage I omschreven niveaus, in de volgende gevallen :

- Uitvoer of uitvoervergunning;
- Invoer of invoervergunning afkomstig uit een Staat die geen partij is bij het Verdrag;
- Doorvoer van kernmateriaal op zijn grondgebied over land of binnenwateren of via zijn lucht- of zeehavens, bij vervoer tussen Staten die geen partij zijn bij dit Verdrag.

Iedere Verdragsluitende Staat past de in bijlage I omschreven niveaus van fysieke beveiliging toe op het kernmateriaal dat van een deel van zijn grondgebied naar een ander deel van dat grondgebied wordt vervoerd wanneer dit vervoer via internationale wateren of door het internationale luchtruim plaatsvindt.

De Verdragsluitende Staat aan wie de in het eerste, tweede en derde lid bedoelde zekerheid dient te worden gegeven, stelt de Staten vast via welke dit kernmateriaal zal worden doorgevoerd over land of binnenwateren of de Staten via welke lucht- of zeehavens het naar verwachting hun gebied zal binnenkomen, en stelt deze Staten daarvan vooraf in kennis.

De Verdragsluitende Staat die als uitvoerende Staat belast is met het verkrijgen van bovenbedoelde zekerheid kan met wederzijds goedvinden deze verantwoordelijkheid overdragen aan de invoerende Verdragsluitende Staat.

Dit artikel 4 doet geen afbreuk aan de territoriale soevereiniteit en rechtsmacht van een Staat, in het bijzonder met betrekking tot het luchtruim en de territoriale zee van deze Staat.

6. Article 5

L'article 5, § 1er, prévoit que les Etats parties doivent s'indiquer mutuellement, en cas d'enlèvement, d'emploi ou d'altération illicites de matières nucléaires, de menace semblable d'un tel acte, leurs services centraux chargés d'assurer la protection physique des matières nucléaires et de coordonner les opérations de récupération et d'intervention.

L'article 5, § 2, dispose que les Etats parties apportent leur coopération et leur aide, conformément à leur loi nationale, pour la récupération et la protection des matières nucléaires volées ou détournées à tout Etat qui en ferait la demande.

A cette fin, un Etat partie informe les autres Etats qui lui semblent intéressés, de tout vol, vol qualifié, ou de toute autre obtention illicite de matières nucléaires, ou de menace vraisemblable d'un tel acte; si nécessaire, il informe également les organisations internationales; les Etats parties peuvent également échanger des renseignements entre eux ou avec des organisations internationales afin de protéger les matières nucléaires menacées, de vérifier l'intégrité des conteneurs d'expédition ou de récupérer les matières nucléaires illicitement enlevées.

En vertu de l'article 5, § 3, les Etats parties coopèrent et se consultent en vue d'obtenir des avis sur la conception, l'entretien et l'amélioration des systèmes de protection physique des matières nucléaires en cours de transport international.

7. Article 6

Les Etats parties ou les organisations internationales intéressées doivent prendre les mesures appropriées pour protéger le caractère confidentiel de tout renseignement confidentiel reçu en vertu des dispositions de la Convention.

Par ailleurs, les Etats parties ne sont pas tenus de fournir les renseignements que leur législation nationale interdit de communiquer ou qui compromettraient leur sécurité nationale ou la protection physique des matières nucléaires.

8. Article 7

L'article 7 énumère une liste d'infractions que tout Etat partie doit considérer comme des infractions punissables en vertu de son droit interne. L'Etat partie doit sanctionner ces infractions des peines appropriées et proportionnées à leur gravité.

9. Article 8

Sans préjudice d'aucune compétence pénale exercée conformément aux lois nationales, tout Etat partie prend les mesures nécessaires pour établir sa compétence pour con-

6. Artikel 5

Artikel 5, eerste lid, bepaalt dat de Verdragsluitende Staten elkaar in kennis dienen te stellen van hun centrale gezagsorgaan dat belast is met de fysieke beveiliging van het kernmateriaal alsmede met de coördinatie van de maatregelen voor het terugkrijgen van het kernmateriaal of ander ingrijpen, in geval van ongeoorloofd verwijderen, gebruiken of veranderen van kernmateriaal of ingeval zulks dreigt te gebeuren.

Artikel 5, tweede lid, bepaalt dat de Verdragsluitende Staten overeenkomstig hun nationale wetgeving, aan iedere Staat die erom verzoekt medewerking en hulp dienen te verlenen bij het terugkrijgen en beveiligen van gestolen of aan zijn bestemming onttrokken kernmateriaal.

Met dit doel licht een Verdragsluitende Staat de andere Staten, voor wie zulks van belang lijkt te zijn, in omtrent ieder diefstal, afpersing of iedere andere wederrechtelijke toeëigening van kernmateriaal, of mogelijk gevaar daarvoor; zo nodig licht hij ook de internationale organisaties in. De Verdragsluitende Partijen kunnen eveneens onderling of met internationale organisaties inlichtingen uitwisselen ten einde het bedreigde kernmateriaal te beveiligen, de ongeschonden toestand van de vervoercontainers te controleren of het wederrechtelijk weggenomen kernmateriaal terug te krijgen.

Overeenkomstig artikel 5, derde lid, werken de Verdragsluitende Staten samen en plegen zij overleg met elkaar ten einde richtlijnen te verkrijgen betreffende het opzetten, in stand houden en verbeteren van systemen voor fysieke beveiliging van kernmateriaal tijdens het internationaal vervoer ervan.

7. Artikel 6

De Verdragsluitende Staten of de betrokken internationale organisaties moeten passende maatregelen nemen ten einde het vertrouwelijke karakter van de inlichtingen die zij krachtens de bepalingen van dit Verdrag ontvangen, te beschermen.

De Verdragsluitende Staten zijn overigens niet verplicht inlichtingen te verstrekken die krachtens hun nationale wetgeving niet mogen worden verschaft of die hun nationale veiligheid of de fysieke beveiliging van kernmateriaal in gevaar zouden brengen.

8. Artikel 7

Artikel 7 bevat een lijst van strafbare feiten die elke Verdragsluitende Staat strafbaar moet stellen in zijn nationale wetgeving. Iedere Verdragsluitende Staat verbindt er zich toe op deze strafbare feiten straffen te stellen die beantwoorden aan de ernst ervan.

9. Artikel 8

Onverminderd de bevoegdheid in de strafzaken uitgeoefend krachtens de nationale wetten, neemt iedere Verdragsluitende Staat de maatregelen die nodig zijn om zijn be-

naître des infractions visées à l'article 7 dans les cas ci-après :

a) lorsque l'infraction est commise sur son territoire ou à bord d'un navire ou d'un aéronef immatriculé dans ledit Etat;

b) lorsque l'auteur présumé de l'infraction est un de ses ressortissants;

c) lorsqu'il n'extrade pas l'auteur présumé d'une infraction qui se trouve sur son territoire;

d) lorsqu'il participe à un transport nucléaire international en tant qu'Etat exportateur ou importateur de matières nucléaires.

10. Article 9

Lorsque les circonstances le justifient, l'Etat partie sur le territoire duquel se trouve l'auteur présumé de l'infraction prend les mesures appropriées, y compris la détention, pour assurer la présence dudit auteur présumé aux fins de poursuites judiciaires ou d'extradition.

Ces mesures devront être notifiées aux Etats chargés d'établir leur compétence en vertu de l'article 8 ainsi qu'à tous les autres Etats concernés.

11. Article 10

L'Etat partie sur le territoire duquel se trouve l'auteur présumé de l'infraction, s'il n'extrade pas ce dernier, soumet l'affaire à ses autorités judiciaires compétentes pour connaître de l'infraction.

12. Article 11

Les infractions visées à l'article 7 sont, de plein droit, comprises comme cas d'extradition dans tout traité d'extradition en vigueur entre Etats parties.

Les Etats parties devront inclure ces infractions dans tout traité d'extradition futur.

La présente Convention pourra être considérée comme la base juridique de l'extradition pour les infractions visées à l'article 7 lorsqu'un Etat partie qui subordonne l'extradition à un traité est saisi d'une demande émanant d'un autre Etat partie avec lequel il n'a pas conclu de traité d'extradition.

Aux fins d'extradition entre Etats parties, toute infraction est considérée comme ayant été commise tant au lieu de sa perpétration que sur le territoire des Etats parties visés à l'article 8.

13. Article 12

Cet article assure à tout auteur présumé d'une infraction visée à l'article 7 un traitement équitable à tous les stades de la procédure.

voegdheid vast te leggen tot kennisneming van de in artikel 7 bedoelde strafbare feiten in de volgende gevallen :

a) wanneer het strafbare feit wordt gepleegd op zijn grondgebied of aan boord van een vaartuig of luchtvaartuig dat in deze Staat is geregistreerd;

b) wanneer de vermoedelijke dader een van zijn onderdanen is;

c) wanneer deze Staat de vermoedelijke dader, die zich op zijn grondgebied bevindt, niet uitlevert;

d) wanneer deze Staat bij internationaal vervoer van kernmateriaal betrokken is als uitvoerende of invoerende Staat.

10. Artikel 9

Als de omstandigheden het wettigen neemt de Verdragsluitende Staat op het grondgebied waarvan de vermoedelijke dader van het strafbare feit zich bevindt de passende maatregelen, vrijheidsbeneming inbegrepen, ter verzekering van diens aanwezigheid met het oog op strafvervolgning of uitlevering.

Deze maatregelen moeten worden meegedeeld aan de Staten die overeenkomstig artikel 8 hun bevoegdheid dienen vast te leggen, en aan alle andere betrokken Staten.

11. Artikel 10

De Verdragsluitende Staat op het grondgebied waarvan de vermoedelijke dader van het strafbare feit zich bevindt, legt bij niet-uitlevering de zaak voor aan de gerechtelijke overheid die bevoegd is tot kennisneming van het strafbare feit.

12. Artikel 11

De in artikel 7 genoemde strafbare feiten worden geacht in elk tussen de Verdragsluitende Staten bestaand uitleveringsverdrag te zijn begrepen als uitleveringsdelicten.

De Verdragsluitende Staten moeten deze strafbare feiten als uitleveringsdelicten opnemen in ieder toekomstig uitleveringsverdrag.

Dit Verdrag kan als wettelijke basis beschouwd worden voor uitlevering ter zake van de in artikel 7 bedoelde strafbare feiten, indien een Verdragsluitende Staat welke uitlevering afhankelijk stelt van een verdrag, een verzoek om uitlevering ontvangt van een andere Verdragsluitende Staat waarmee hij geen uitleveringsverdrag heeft gesloten.

Voor uitlevering tussen Verdragsluitende Staten wordt elk strafbaar feit beschouwd als niet alleen begaan op de plaats van de in artikel 8 bedoelde Verdragsluitende Staten.

13. Artikel 12

Dit artikel verzekert de vermoedelijke dader van een in artikel 7 bedoeld strafbaar feit een eerlijke behandeling in elk stadium van de gerechtelijke procedure.

14. Article 13

L'article 13 instaure, lors de la procédure finale relative aux infractions visées à l'article 7, l'entraide judiciaire y compris la communication d'éléments de preuve entre Etats parties, sans préjudice de tout autre traité bilatéral ou multilatéral qui régit ou régira tout ou partie de l'entraide judiciaire en matière pénale.

15. Article 14

Le dépositaire est informé par les Etats parties :

— des lois et règlements qui dans chaque Etat partie, donnent effet à la Convention;

— des résultats de la procédure en cas d'infractions visées à l'article 7, résultats qui auront été cependant préalablement communiqués par l'Etat partie responsable de la procédure pénale aux autres Etats directement intéressés.

En cas d'infractions touchant des matières nucléaires sur le territoire national et lorsque tant l'auteur de l'infraction que les matières nucléaires demeurent sur le territoire de l'Etat partie où l'infraction a été commise, il n'y aura pas lieu de fournir des informations sur les procédures pénales.

16. Article 15

L'article 15 dispose du statut des annexes qui font partie intégrante de la Convention.

17. Article 16

Une conférence entre Etats parties sera convoquée, cinq ans après l'entrée en vigueur de la Convention, afin d'en examiner l'application et de procéder à son évaluation.

Après cette première conférence de révision, à des intervalles de cinq ans au moins, la majorité des Etats parties pourra obtenir la convocation d'une conférence de même nature.

18. Article 17

En cas de différend sur l'interprétation ou l'application de la Convention, qui ne peut être réglé par voie de négociations comme prévu au § 1er, toute partie peut soumettre ce différend à arbitrage ou le renvoyer à la Cour internationale de Justice pour décision.

Si, dans les six mois qui suivent la demande d'arbitrage, les parties ne peuvent se mettre d'accord sur l'organisation dudit arbitrage, une des parties concernées peut demander au Président de la Cour internationale de Justice ou au Secrétaire général de l'O.N.U. de désigner un ou plusieurs arbitres.

14. Artikel 13

Artikel 13 voorziet voor strafzaken wegens de in artikel 7 bedoelde strafbare feiten in wederzijdse rechtshulp met inbegrip van de verschaffing van bewijsstukken tussen Verdragsluitende Staten, onverminderd enig ander bilateraal of multilateraal verdrag dat geheel of gedeeltelijk de wederzijdse rechtshulp in strafzaken regelt of zal regelen.

15. Artikel 14

De Verdragsluitende Staten stellen de Depositaris op de hoogte van :

— de wetten en voorschriften die in elke Verdragsluitende Staat worden uitgevaardigd ter uitvoering van dit Verdrag;

— de definitieve gerechtelijke uitspraak ter zake van de in artikel 7 bedoelde strafbare feiten, nadat ze eerst door de Verdragsluitende Staat die tot strafvervolging is overgegaan, aan de andere rechtstreeks betrokken Staten is meegedeeld.

Ingeval een strafbaar feit betrekking heeft op kernmateriaal dat zich op het nationale grondgebied bevindt, en zowel de vermoedelijke dader als het kernmateriaal zich bevinden op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat waar het strafbare feit is gepleegd, dient deze geen inlichtingen te verstrekken omtrent de strafrechtelijke procedures.

16. Artikel 15

Artikel 15 bepaalt dat de bijlagen een wezenlijk bestanddeel van het Verdrag vormen.

17. Artikel 16

Vijf jaar na de inwerkingtreding van het Verdrag wordt een conferentie van de Verdragsluitende Staten bijeengeroepen ten einde de toepassing en de toereikendheid ervan te onderzoeken.

Na deze eerste toetsingsconferentie kan de meerderheid van de Verdragsluitende Staten, met tussenpozen van ten minste vijf jaar, een conferentie van dezelfde aard bijeenroepen.

18. Artikel 17

In geval van een geschil betreffende de uitlegging of de toepassing van het Verdrag, en zo het niet mogelijk is dit geschil bij te leggen door onderhandeling overeenkomstig § 1, kan elke Verdragsluitende Staat het geschil onderwerpen aan arbitrage of voor beslechting verwijzen naar het Internationaal Gerechtshof.

Indien de partijen binnen zes maanden na het verzoek om arbitrage geen overeenstemming hebben bereikt over de wijze van arbitrage, kan één der partijen de Voorzitter van het Internationaal Gerechtshof of de Secretaris-Generaal van de U.N.O. verzoeken één of meer scheidsmannen te benoemen.

Lors de l'adhésion, de l'acceptation, de la ratification ou de l'approbation de la Convention, tout Etat partie peut émettre une réserve sur cette procédure d'arbitrage; cette réserve peut à tout moment être levée par voie de notification adressée au dépositaire.

19. Article 18

La présente Convention est ouverte à la signature de tous les Etats au siège de l'A.I.E.A. à Vienne et au siège des Nations Unies à New York à partir du 3 mars 1980; elle est soumise à la ratification, à l'acceptation ou à l'approbation des Etats signataires.

Après son entrée en vigueur, elle sera ouverte à l'adhésion de tous les Etats.

La Convention est ouverte à la signature ou à l'adhésion d'organisations internationales et d'organisations régionales ayant un caractère d'intégration ou un autre caractère à condition que chacune desdites organisations soit constituée par des Etats souverains et ait compétence pour négocier, conclure et appliquer des accords internationaux portant sur les domaines couverts par la présente Convention.

Dans les domaines de leur compétence, ces organisations exercent les droits et assument les responsabilités attribuées aux Etats parties.

Ces organisations ne disposent pas de voix propres et en devenant partie à la Convention, elles indiqueront quels sont leurs Etats membres et quels sont les articles de la Convention qui ne leur sont pas applicables.

Remarque :

Du fait de l'article 18, paragraphe quatre, on est en droit d'espérer une harmonisation à l'échelon européen en ce qui concerne la mise en œuvre de ces niveaux de protection. Cette harmonisation est importante étant donné le coût très élevé des mesures de protection physique (entrepôt dans des zones d'accès contrôlé, surveillance par garde ou dispositif électroniques, barrières matérielles, etc.).

20. Article 19

La Convention entre en vigueur après le dépôt du vingt et unième instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation. Pour chaque Etat qui ratifie, accepte, approuve ou adhère à la Convention après son entrée en vigueur, la Convention entrera en vigueur le trentième jour après le dépôt par cet Etat de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion.

21. Article 20

L'article 20 prévoit pour tout Etat partie la possibilité de proposer des amendements à la Convention.

Bij de toetreding, aanvaarding, bekrachtiging of goedkeuring van het Verdrag kan elke Verdragsluitende Staat een voorbehoud maken ten aanzien van deze arbitrageprocedure; dit voorbehoud kan te allen tijde ingetrokken worden door middel van een kennisgeving aan de depositaris.

19. Artikel 18

Dit Verdrag staat open voor ondertekening door alle Staten op het hoofdkantoor van de Internationale Organisatie voor Atoomenergie te Wenen, en op het hoofdkantoor van de Verenigde Naties te New York, vanaf 3 maart 1980. Het dient te worden bekrachtigd, aanvaard of goedgekeurd door de Staten die het hebben ondertekend.

Na inwerkingtreding staat het open voor toetreding door alle Staten.

Het Verdrag staat open voor ondertekening of toetreding door internationale of regionale organisaties die integratie beogen of een ander doel hebben, mits elk van deze organisaties door soevereine Staten is opgericht en bevoegd is internationale overeenkomsten met betrekking tot in dit Verdrag behandelde aangelegenheden tot stand te brengen, af te sluiten en uit te voeren.

In kwesties die tot hun bevoegdheid behoren, oefenen deze organisaties de rechten uit en aanvaarden zij de verantwoordelijkheden toegekend aan de Verdragsluitende Staten.

Deze organisaties bezitten geen eigen stemrecht. Bij hun toetreding tot het Verdrag, delen zij mede welke hun Lid-Staten zijn en welke artikelen van het Verdrag niet op hen van toepassing zijn.

Opmerking :

Wegens het bepaalde in het vierde lid van artikel 18 kan men hopen op een harmonisatie op Europees vlak inzake de realisatie van de beveiligingsniveaus. Deze harmonisatie is belangrijk vanwege de hoge kostprijs van de maatregelen tot fysieke beveiliging (opslag in zones met toegangscontrole, bewaking met personeel of elektronische inrichtingen, materiële afsluitingen, enz.).

20. Artikel 19

Het Verdrag treedt in werking na nederlegging van de eenentwintigste akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring. Voor iedere Staat die het Verdrag bekrachtigt, aanvaardt, goedkeurt of ertoe toetreedt na de inwerkingtreding, zal het Verdrag in werking treden dertig dagen nadat deze Staat zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding heeft nedergelegd.

21. Artikel 20

Artikel 20 geeft elke Verdragsluitende Staat de mogelijkheid wijzigingen van het Verdrag voor te stellen.

Sans préjudice de la conférence de révision prévue à l'article 16, la majorité des Etats parties peut demander au depositaire de réunir une conférence pour examiner les amendements proposés. Tout amendement adopté à la Conférence le sera à la majorité des deux tiers de tous les Etats parties.

L'amendement entre en vigueur pour chaque Etat partie qui le ratifie, l'approuve ou l'accepte le trentième jour après son entrée en vigueur.

Ensuite, l'amendement entre en vigueur pour chaque Etat partie lorsque celui-ci le ratifie, l'approuve ou l'accepte.

22. Article 21

La Convention peut être dénoncée par notification écrite au depositaire. Cette notification prend effet cent quatre-vingts jours après la date de notification.

23. Article 22

Cet article impose au depositaire de notifier à tous les Etats : chaque signature, chaque ratification, toute réserve ou retrait de réserve en vertu de l'article 17, toute communication faite par une organisation prévue à l'article 18, l'entrée en vigueur de la Convention, l'entrée en vigueur de tout amendement, toute dénonciation.

24. Article 23

Cette convention est déposée dans les langues arabe, chinoise, anglaise, espagnole, française et russe auprès du Directeur général de l'A.I.E.A.

25. Annexes I et II

L'annexe I décrit les niveaux de protection physique applicables aux transports internationaux de matières nucléaires, telles qu'elles sont catégorisées dans l'annexe II.

L'annexe II reprend quant à elle la catégorisation des matières nucléaires en fonction à la fois de leur nature et de leur quantité.

C. Compétences propres de la Communauté européenne de l'Energie atomique

La présente Convention comporte des clauses notamment en matière d'importation et d'exportation qui pourraient constituer des obstacles à la libre circulation des matières nucléaires et donc à l'existence du marché commun nucléaire dont l'établissement est prévu par le chapitre IX du Traité instituant la Communauté européenne de l'Energie atomique.

Onverminderd de toetsingsconferentie bedoeld in artikel 16 kan de meerderheid van de Verdragsluitende Staten de depositaris verzoeken een conferentie bijeen te roepen ten einde de voorgestelde wijzigingen te onderzoeken. Op die conferentie is een wijziging aangenomen als een tweederde meerderheid van alle Verdragsluitende Staten ze goedkeurt.

De wijziging wordt van kracht voor iedere Verdragsluitende Staat die ze bekrachtigd, goedkeurt of aanvaardt, op de dertigste dag nadat tweederde van de Staten ze hebben bekrachtigd, goedgekeurd of aanvaard.

Daarna wordt de wijziging voor elke andere Verdragsluitende Staat van kracht wanneer deze ze bekrachtigd, goedkeurt of aanvaardt.

22. Artikel 21

Het Verdrag kan worden opgezegd door middel van een schriftelijke kennisgeving aan de Depositaris. De opzegging wordt van kracht honderdtachtig dagen na de datum van de kennisgeving.

23. Artikel 22

Dit artikel verplicht de Depositaris aan alle Staten kennis te geven van : elke ondertekening, elke bekrachtiging, elk voorbehoud dat wordt gemaakt of ingetrokken krachtens artikel 17, elke mededeling die door een organisatie overeenkomstig artikel 18 wordt gedaan, de inwerkingtreding van het Verdrag, de inwerkingtreding van elke wijziging, elke opzegging.

24. Artikel 23

Dit Verdrag wordt nedergelegd bij de Directeur-Generaal van de Internationale Organisatie voor Atoomenergie in de Arabische, de Chinese, de Engelse, de Franse, de Russische en de Spaanse taal.

25. Bijlagen I en II

Bijlage I beschrijft de toe te passen niveaus van fysieke beveiliging bij het internationaal vervoer van het in Bijlage II geclassificeerde kernmateriaal.

Bijlage II bepaalt de categorieën van kernmateriaal volgens hun aard en hoeveelheid.

C. Eigen bevoegdheden van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie

Sommige bepalingen van dit Verdrag, met name die welke de in- en uitvoer betreffen, zouden een belemmering kunnen vormen voor het vrije vervoer van kernmateriaal en aldus beletten dat men komt tot een gemeenschappelijke markt voor kernmateriaal, zoals bedoeld in hoofdstuk IX van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie.

En conséquence, le Gouvernement belge a estimé indispensable de consulter la Cour de Justice des Communautés européennes sur la base de l'article 103, alinéa 3, du Traité sur la question de savoir si en l'absence de participation concomitante de la Communauté, la Belgique pouvait adhérer à la Convention sur la protection physique des matières nucléaires en voie d'élaboration sous l'égide de l'AIEA.

Par sa délibération du 14 novembre 1978, la Cour précisa que : « la participation des Etats membres à une Convention relative à la protection physique des matières, installations et transports nucléaires n'est compatible avec les dispositions du Traité C.E.E.A. qu'à la condition que pour les domaines de ses compétences propres, la Communauté en tant que telle soit partie à la Convention au même titre que les Etats : l'exécution des engagements contractés en vertu de la Convention sera assurée pour la part de la Communauté dans le cadre du système institutionnel établi par le Traité C.E.E.A., conformément à la répartition des compétences entre la Communauté et les Etats membres ».

D. Ratification de la Convention

Par ailleurs, il importe de souligner que l'article 102 du Traité Euratom dispose qui :

« Les accords ou conventions conclus avec un Etat tiers, une organisation internationale ou un ressortissant d'un Etat tiers, auxquels sont parties outre la Communauté, un ou plusieurs Etats membres ne peuvent entrer en vigueur qu'après notification à la Commission par tous les Etats membres intéressés que ces accords ou conventions sont devenus applicables conformément aux dispositions de leur droit interne respectif. »

En vertu de cet article et à cause de la nature complémentaire des compétences de la Communauté et de ses Etats membres dans le domaine couvert par la Convention, il est nécessaire que les instruments d'approbation et de ratification soient déposés en même temps par la Communauté et ses Etats membres; notre pays est ainsi soumis à une obligation de solidarité envers ses partenaires car à défaut d'une rapide ratification de cette convention, les Etats membres d'Euratom et la Commission, en ce qui concerne les articles de la Convention qui relèvent de la compétence communautaire, ne pourront appliquer la présente Convention, ce qui peut présenter d'importants risques sur le plan politique et économique pour la Communauté européenne.

Les Etats suivants ont déjà déposé leurs instruments de ratification :

la Corée, les Etats-Unis, les Philippines, la Pologne, la République démocratique allemande, la Tchécoslovaquie, l'U.R.S.S. et la Suède.

Cette Convention n'est pas encore entrée en vigueur.

Le Ministre des Relations extérieures,

L. TINDEMANS.

Daarom heeft de Belgische Regering het nodig gevonden, op grond van artikel 103, derde lid, van het oprichtingsverdrag, het Europese Hof van Justitie te raadplegen over de vraag of, bij ontstentenis van een gelijktijdige deelneming van de Gemeenschap, België kon toetreden tot het Verdrag inzake fysieke beveiliging van kernmateriaal, dat werd voorbereid onder de auspiciën van de Internationale Organisatie van Atoomenergie.

In zijn beslissing van 14 november 1978 zegt het Hof : « De deelneming van de Lid-Staten aan een overeenkomst inzake externe beveiliging van nucleaire stoffen, inrichtingen en transporten, is slechts verenigbaar met de bepalingen van het E.G.A.-Verdrag indien de Gemeenschap als zodanig voor de gebieden waarop zij eigen bevoegdheden bezit, op dezelfde voet als de Staten partij is bij de overeenkomst. De nakoming van de verplichtingen die ingevolge de overeenkomst zijn aangegaan, zal vanwege de Gemeenschap worden verzekerd in het kader van het institutionele stelsel van het E.G.A.-Verdrag, overeenkomstig de bevoegdheidsverdeling tussen de Gemeenschap en de Lid-Staten. »

D. Bekrachtiging van het Verdrag

Belangrijk in dit verband is de inhoud van artikel 102 van het Euratom-Verdrag :

« De akkoorden of overeenkomsten gesloten met een derde Staat, een internationale organisatie of een onderdaan van een derde Staat, waarbij behalve de Gemeenschap één of meer Lid-Staten partij zijn, kunnen eerst in werking treden nadat alle betrokken Lid-Staten aan de Commissie hebben medegedeeld dat deze akkoorden of overeenkomsten volgens de bepalingen van hun onderscheidene nationale wetgevingen van toepassing zijn geworden. »

Ingevolge dit artikel en wegens het elkaar aanvullend aspect van de bevoegdheden van de Gemeenschap en die van haar Lid-Staten met betrekking tot de kwesties waarover de overeenkomst handelt, dienen de akten van goedkeuring en bekrachtiging door de Gemeenschap en haar Lid-Staten gelijktijdig nedergelegd te worden. Ons land heeft dus een verplichting tot solidariteit met zijn partners : zolang bekrachtiging van dit Verdrag uitblijft kunnen de Lid-Staten van Euratom en de Commissie, wat betreft de artikelen van het Verdrag die onder de bevoegdheid van de Gemeenschap vallen, dit Verdrag niet toepassen. Dit zou ernstige risico's kunnen meebrengen voor de Europese Gemeenschap op economisch en politiek vlak.

De volgende Staten hebben reeds hun bekrachtigingsoorlonde neergelegd :

de Duitse Democratische Republiek, de Filipijnen, Korea, Polen, Tsjechoslowakije, de U.S.S.R., de Verenigde Staten en Zweden.

Dit Verdrag is nog niet in werking getreden.

De Minister van Buitenlandse Betrekkingen,

L. TINDEMANS.

Le Ministre de la Justice,

J. GOL.

Le Ministre du Commerce extérieur,

W. DE CLERCQ.

Le Ministre des Affaires économiques,

M. EYSKENS.

Le Ministre de la Politique scientifique,

Ph. MAYSTADT.

Le Ministre des Affaires sociales,

J.-L. DEHAENE.

Le Secrétaire d'Etat à la Santé publique et à l'Environnement,

F. AERTS.

Le Ministre de l'Intérieur,

Ch.-F. NOTHOMB.

Le Ministre de l'Emploi et du Travail,

M. HANSENNE.

De Minister van Justitie,

J. GOL.

De Minister van Buitenlandse Handel,

W. DE CLERCQ.

De Minister van Economische Zaken,

M. EYSKENS.

De Minister van Wetenschapsbeleid,

Ph. MAYSTADT.

De Minister van Sociale Zaken,

J.-L. DEHAENE.

De Staatssecretaris voor Volksgezondheid en Leefmilieu,

F. AERTS.

De Minister van Binnenlandse Zaken,

Ch.-F. NOTHOMB.

De Minister van Tewerkstelling en Arbeid,

M. HANSENNE.

PROJET DE LOI

BAUDOUIN,
Roi des Belges,

A tous, présents et à venir, SALUT.

Sur la proposition de Notre Ministre des Relations extérieures, de Notre Ministre de la Justice, de Notre Ministre du Commerce extérieur, de Notre Ministre de l'Intérieur, de Notre Ministre des Affaires économiques, de Notre Ministre de l'Emploi et du Travail, de Notre Ministre de la Politique scientifique, de Notre Ministre des Affaires sociales et de Notre Secrétaire d'Etat à la Santé publique et à l'Environnement,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre des Relations extérieures, Notre Ministre de la Justice, Notre Ministre du Commerce extérieur, Notre Ministre de l'Intérieur, Notre Ministre des Affaires économiques, Notre Ministre de l'Emploi et du Travail, Notre Ministre de la Politique scientifique, Notre Ministre des Affaires sociales et Notre Secrétaire d'Etat à la Santé publique et à l'Environnement sont chargés de présenter, en Notre nom, aux Chambres législatives, le projet de loi dont la teneur suit :

ARTICLE UNIQUE

La Convention sur la protection physique des matières nucléaires, et les annexes, faites à Vienne et à New York le 3 mars 1980, sortiront leur plein et entier effet.

Donné à Bruxelles, le 17 octobre 1983.

BAUDOUIN.

Par le Roi :

Le Ministre des Relations extérieures,

L. TINDEMANS.

Le Ministre de la Justice,

J. GOL.

ONTWERP VAN WET

BOUDEWIJN,
Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, ONZE GROET.

Op de voordracht van onze Minister van Buitenlandse, van Onze Minister van Justitie, van Onze Minister van Buitenlandse Handel, van Onze Minister van Binnenlandse Zaken, van Onze Minister van Economische Zaken, van Onze Minister van Tewerkstelling en Arbeid, van Onze Minister van Wetenschapsbeleid, van onze Minister van Sociale Zaken en van Onze Staatssecretaris voor Volksgezondheid en Leefmilieu,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ :

Onze Minister van Buitenlandse Betrekkingen, Onze Minister van Justitie, Onze Minister van Buitenlandse Handel, Onze Minister van Binnenlandse Zaken, Onze Minister van Economische Zaken, Onze Minister van Tewerkstelling en Arbeid, Onze Minister van Wetenschapsbeleid, Onze Minister van Sociale Zaken en Onze Staatssecretaris voor Volksgezondheid en Leefmilieu zijn gelast, in Onze naam, bij de Wetgevende Kamers het wetsontwerp in te dienen, waarvan de tekst volgt :

ENIG ARTIKEL

Het Verdrag inzake externe beveiliging van kernmateriaal, en de Bijlagen, opgemaakt te Wenen en te New York op 3 maart 1980, zullen volkomen uitwerking hebben.

Gegeven te Brussel, 17 oktober 1983.

BOUDEWIJN.

Van Koningswege :

De Minister van Buitenlandse Betrekkingen,

L. TINDEMANS.

De Minister van Justitie,

J. GOL.

Le Ministre du Commerce extérieur,

W. DE CLERCQ.

Le Ministre des Affaires économiques,

M. EYSKENS.

Le Ministre de la Politique scientifique,

Ph. MAYSTADT.

Le Ministre des Affaires sociales,

J.-L. DEHAENE.

*Le Secrétaire d'Etat
à la Santé publique et à l'Environnement,*

F. AERTS.

Le Ministre de l'Intérieur,

Ch.-F. NOTHOMB.

Le Ministre de l'Emploi et du Travail,

M. HANSENNE.

De Minister van Buitenlandse Handel,

W. DE CLERCQ.

De Minister van Economische Zaken,

M. EYSKENS.

De Minister van Wetenschapsbeleid,

Ph. MAYSTADT.

De Minister van Sociale Zaken,

J.-L. DEHAENE.

*De Staatssecretaris
voor Volksgezondheid en Leefmilieu,*

F. AERTS.

De Minister van Binnenlandse Zaken,

Ch.-F. NOTHOMB.

De Minister van Tewerkstelling en Arbeid,

M. HANSENNE.

AVIS DU CONSEIL D'ETAT

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, deuxième chambre, saisi par le Ministre des Relations extérieures, le 13 juin 1983, d'une demande d'avis sur un projet de loi « portant approbation de la Convention sur la protection des matières nucléaires, et des Annexes, faites à Vienne et à New York le 3 mars 1980 », a donné le 4 juillet 1983 l'avis suivant :

Le projet n'appelle pas d'observation.

La chambre était composée de :

Messieurs : P. TAPIE, président de chambre;
Ch. HUBERLANT et P. FINCEUR, conseillers d'Etat;
P. DE VISSCHER et L. MATRAY, assesseurs de la section de législation;

Madame : R. DEROY, greffier assumé.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. P. TAPIE.

Le rapport a été présenté par M. M. HANOTIAU, auditeur.

Le Greffier,
R. DEROY.

Le Président,
P. TAPIE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, tweede kamer, de 13e juni 1983 door de Minister van Buitenlandse Betrekkingen verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van wet « houdende goedkeuring van het Verdrag inzake externe beveiliging van kernmateriaal, en van de Bijlagen, opgemaakt te Wenen en te New York op 3 maart 1980 », heeft de 4e juli 1983 het volgende advies gegeven :

Bij het ontwerp zijn geen opmerkingen te maken.

De kamer was samengesteld uit :

De Heren : P. TAPIE, kamervoorzitter;
Ch. HUBERLANT en P. FINCEUR, staatsraden;
P. DE VISSCHER en L. MATRAY, assessoren van de afdeling wetgeving;

Mevrouw : R. DEROY, toegevoegd griffier.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de heer P. TAPIE.

Het verslag werd uitgebracht door de heer M. HANOTIAU, auditeur.

De Griffier,
R. DEROY.

De Voorzitter,
P. TAPIE.

CONVENTION SUR LA PROTECTION PHYSIQUE DES MATIERES NUCLEAIRES

Les Etats parties à la présente Convention,

RECONNAISSANT le droit de tous les Etats à développer les applications de l'énergie nucléaire à des fins pacifiques et leur intérêt légitime pour les avantages qui peuvent en découler,

CONVAINCUS de la nécessité de faciliter la coopération internationale pour les applications pacifiques de l'énergie nucléaire,

DESIREUX d'écartier les risques qui pourraient découler de l'obtention et de l'usage illicites de matières nucléaires,

CONVAINCUS que les infractions relatives aux matières nucléaires sont un objet de grave préoccupation et qu'il est urgent de prendre des mesures appropriées et efficaces pour assurer la prévention, la découverte et la répression de ces infractions,

CONSCIENTS DE LA NECESSITE d'une coopération internationale en vue d'arrêter, conformément à la législation nationale de chaque Etat partie et à la présente Convention, des mesures efficaces pour assurer la protection physique des matières nucléaires,

CONVAINCUS que la présente Convention devrait faciliter le transfert en toute sécurité de matières nucléaires,

SOULIGNANT également l'importance que présente la protection physique des matières nucléaires en cours d'utilisation, de stockage et de transport sur le territoire national,

RECONNAISSANT l'importance d'assurer une protection physique efficace des matières nucléaires utilisées à des fins militaires, et étant entendu que lesdites matières font et continueront à faire l'objet d'une protection physique rigoureuse,

SONT CONVENUS de ce qui suit :

ARTICLE 1er

Aux fins de la présente Convention :

a) par « matières nucléaires », il faut entendre le plutonium à l'exception du plutonium dont la concentration isotopique en plutonium 238 dépasse 80 p.c., l'uranium 233, l'uranium enrichi en uranium 235 ou 233, l'uranium contenant le mélange d'isotopes qui se trouve dans la nature autrement que sous forme de minerai ou de résidu de minerai, et toute matière contenant un ou plusieurs des éléments ou isotopes ci-dessus;

b) par « uranium enrichi en uranium 235 ou 233 », il faut entendre l'uranium contenant soit de l'uranium 235, soit de l'uranium 233, soit ces deux isotopes, en quantité telle que le rapport entre la somme de ces deux isotopes et l'isotope 238 soit supérieur au rapport entre l'isotope 235 et l'isotope 238 dans l'uranium naturel;

c) par « transport nucléaire international », il faut entendre le transport de matières nucléaires conditionnées en vue d'un envoi par tout moyen de transport lorsqu'il doit franchir les frontières de l'Etat sur le territoire duquel il a son origine, à compter de son départ d'une installation de l'expéditeur dans cet Etat et jusqu'à son arrivée dans une installation du destinataire sur le territoire de l'Etat de destination finale.

(Vertaling)

VERDRAG INZAKE EXTERNE BEVEILIGING VAN KERNMATERIAAL

De Staten, die partij zijn bij dit Verdrag,

ERKENNEND het recht van alle Staten om kernenergie te ontwikkelen en toe te passen voor vreedzame doeleinden en het recht om te genieten van de voordelen die uit een vreedzame toepassing van kernenergie kunnen voortvloeien,

OVERTUIGD van de noodzaak om een internationale samenwerking betreffende de vreedzame toepassing van kernenergie te vergemakkelijken,

VERLANGENDE zich te beschermen tegen de mogelijke gevaren die door een onrechtmatig verkrijgen en gebruik van kernmateriaal kunnen ontstaan,

OVERTUIGD dat strafbare feiten met betrekking tot kernmateriaal zeer ernstig zijn en dat het dringend noodzakelijk is gepaste en doeltreffende maatregelen te treffen om deze strafbare feiten te voorkomen, op te sporen en te straffen,

BEWUST VAN DE NOODZAAK van een internationale samenwerking met het oog op het opstellen, in overeenstemming met de nationale wetgeving van iedere Verdragsluitende Staat en met het Verdrag, van doeltreffende maatregelen die voorzien in de externe beveiliging van kernmateriaal,

OVERTUIGD dat dit Verdrag het veilige vervoer van kernmateriaal moet vergemakkelijken,

WIJZEND op het belang van de externe beveiliging van kernmateriaal tijdens het gebruik, de opslag en het vervoer ervan op het nationaal grondgebied,

ERKENNEND het belang van een doeltreffende externe beveiliging van kernmateriaal gebruikt voor militaire doeleinden, met dien verstande dat voor dergelijk materiaal een strenge externe beveiliging bestaat en zal blijven bestaan,

ZIJN OVEREENGEKOMEN als volgt :

ARTIKEL 1

Voor de toepassing van dit Verdrag wordt verstaan onder :

a) « kernmateriaal » : plutonium, met uitzondering van plutonium waarvan de concentratie aan de isotoop plutonium 238 hoger is dan 80 pct., uranium 233, uranium verrijkt in de isotopen 235 of 233, uranium dat het mengsel van isotopen bevat in de natuur aanwezig onder een andere vorm dan erts of ertsresidu, en iedere stof die een of meer van de hierboven genoemde isotopen bevat;

b) « uranium verrijkt in de isotopen 235 of 233 » : uranium dat hetzij de isotoop 233 bevat, dan wel deze beide isotopen in een zodanige hoeveelheid dat de verhouding tussen de som van beide isotopen en de isotoop 238 groter is dan de verhouding tussen de isotoop 235 en de isotoop 238 in natuurlijk uranium;

c) « internationaal nucleair vervoer » : het vervoer met om het even welk vervoermiddel van een zending kernmateriaal die de grenzen moet overschrijden van de Staat waar ze haar oorsprong heeft, vanaf het vertrek uit een installatie van de expéditeur in die Staat tot de aankomst in een installatie van de geadresseerde op het grondgebied van de Staat van eindbestemming.

ART. 2

1. La présente Convention s'applique aux matières nucléaires employées à des fins pacifiques en cours de transport international.

2. A l'exception des articles 3, 4 et du paragraphe 3 de l'article 5, la présente Convention s'applique également aux matières nucléaires employées à des fins pacifiques en cours d'utilisation, de stockage et de transport sur le territoire national.

3. Indépendamment des engagements expressément contractés par les Etats parties dans les articles visés au paragraphe 2 en ce qui concerne les matières nucléaires employées à des fins pacifiques en cours d'utilisation, de stockage et de transport sur le territoire national, rien dans la présente Convention ne doit être interprété comme limitant les droits souverains d'un Etat relatifs à l'utilisation, au stockage et au transport desdites matières nucléaires sur le territoire national.

ART. 3

Chaque Etat partie prend les dispositions nécessaires conformément à sa législation nationale et au droit international pour que, dans toute la mesure possible, pendant un transport nucléaire international, les matières nucléaires se trouvant sur son territoire ou à bord d'un navire ou d'un aéronef relevant de sa compétence, dans la mesure où ledit navire ou aéronef participe au transport à destination ou en provenance dudit Etat, soient protégées selon les niveaux énoncés à l'annexe I.

ART. 4

1. Chaque Etat partie n'exporte des matières nucléaires ou n'en autorise l'exportation que s'il a reçu l'assurance que lesdites matières seront protégées pendant le transport nucléaire international conformément aux niveaux énoncés à l'annexe I.

2. Chaque Etat partie n'importe des matières nucléaires ou n'en autorise l'importation en provenance d'un Etat qui n'est pas partie à la présente Convention que s'il a reçu l'assurance que lesdites matières seront protégées pendant le transport nucléaire international conformément aux niveaux énoncés à l'annexe I.

3. Un Etat partie n'autorise sur son territoire le transit de matières nucléaires entre des Etats non parties à la présente Convention par les voies terrestres ou par les voies navigables ou dans ses aéroports ou ports maritimes que s'il a, dans toute la mesure possible, reçu l'assurance que lesdites matières seront protégées en cours de transport international conformément aux niveaux énoncés à l'annexe I.

4. Chaque Etat partie applique conformément à sa législation nationale les niveaux de protection physique énoncés à l'annexe I aux matières nucléaires transportées d'une partie dudit Etat dans une autre partie du même Etat et empruntant les eaux internationales ou l'espace aérien international.

5. L'Etat partie tenu d'obtenir l'assurance que les matières nucléaires seront protégées selon les niveaux énoncés à l'annexe I conformément aux paragraphes 1 à 3 ci-dessus détermine et avise préalablement les Etats par lesquels lesdites matières transiteront par les voies terrestres ou les voies navigables et ceux dans les aéroports ou ports maritimes desquels sont prévues des escales.

6. La responsabilité d'obtenir l'assurance visée au paragraphe 1er peut être transmise par consentement mutuel à l'Etat partie qui participe au transport en tant qu'Etat importateur.

ART. 2

1. Dit Verdrag is van toepassing op kernmateriaal, gebruikt voor vreedzame doeleinden, tijdens het internationaal vervoer ervan.

2. Met uitzondering van de artikelen 3, 4 en 5, derde lid, is dit Verdrag ook van toepassing op kernmateriaal, gebruikt voor vreedzame doeleinden tijdens het gebruik, de opslag en het vervoer ervan op het nationale grondgebied.

3. Buiten de verplichtingen die door de Verdragsluitende Staten uitdrukkelijk zijn aangegaan in het raam van de artikelen bedoeld bij het tweede lid, met betrekking tot het kernmateriaal, gebruikt voor vreedzame doeleinden tijdens het gebruik, de opslag en het vervoer ervan op het nationale grondgebied, moet in dit Verdrag niets worden uitgelegd als een beperking van de soevereine rechten van een Staat ter zake van het gebruik, de opslag en het vervoer van zodanig kernmateriaal op het nationale grondgebied.

ART. 3

Elke Verdragsluitende Staat neemt, overeenkomstig zijn nationale wetgeving en het internationaal recht, de nodige maatregelen om, tijdens een internationaal nucleair vervoer, het kernmateriaal dat zich op zijn grondgebied bevindt, of aan boord van een schip of luchtvaartuig dat zich onder zijn jurisdictie bevindt, voor zover dit schip of luchtvaartuig aan het vervoer naar of van deze Staat deelneemt, in de mate van het mogelijke te beveiligen overeenkomstig de niveaus bepaald in bijlage I.

ART. 4

1. Iedere Verdragsluitende Staat voert kernmateriaal niet uit of laat de uitvoer ervan niet toe, tenzij hem de zekerheid is gegeven dat dit kernmateriaal tijdens het internationaal nucleair vervoer zal worden beveiligd overeenkomstig de niveaus bepaald in bijlage I.

2. Iedere Verdragsluitende Staat voert kernmateriaal niet in of laat de invoer ervan uit een Staat die geen partij is bij dit Verdrag niet toe, tenzij hem zekerheid is gegeven dat dit kernmateriaal tijdens het internationaal nucleair vervoer zal worden beveiligd overeenkomstig de niveaus bepaald in bijlage I.

3. Een Verdragsluitende Staat geeft geen toestemming voor de doorvoer van kernmateriaal op zijn grondgebied over de weg of waterwegen of in zijn lucht- of zeehavens, tussen Staten die geen partij zijn bij dit Verdrag tenzij hem in de mate van het mogelijke zekerheid is gegeven dat dit kernmateriaal tijdens het internationaal nucleair vervoer zal worden beveiligd overeenkomstig de niveaus van bijlage I.

4. Iedere Verdragsluitende Staat past overeenkomstig zijn nationale wetgeving de niveaus van externe beveiliging bepaald in bijlage I toe op het kernmateriaal dat van een deel van de Staat naar een ander deel van dezelfde Staat wordt vervoerd over de internationale waters of door het internationale luchtruim.

5. De Verdragsluitende Staat aan wie volgens het eerste en het derde lid zekerheid moet worden gegeven dat het kernmateriaal zal worden beveiligd overeenkomstig de niveaus bepaald in bijlage I, bepaalt de Staten en geeft hen vooraf bericht door welke dit kernmateriaal over de weg of waterwegen zal worden doorgevoerd alsmede de Staten die het in hun lucht- of zeehavens zullen binnenlaten.

6. De aansprakelijkheid met betrekking tot het verkrijgen van de bij het eerste lid bedoelde zekerheid, kan door onderlinge toestemming worden overgedragen aan de Verdragsluitende Staat die als Invoerstaat aan het vervoer deelneemt.

7. Rien dans le présent article ne doit être interprété comme affectant d'une manière quelconque la souveraineté et la juridiction territoriales d'un Etat, notamment sur l'espace aérien et la mer territoriale dudit Etat.

ART. 5

1. Les Etats parties désignent et s'indiquent mutuellement, directement ou par l'intermédiaire de l'Agence internationale de l'énergie atomique, leurs services centraux et les correspondants qui sont chargés d'assurer la protection physique des matières nucléaires et de coordonner les opérations de récupération et d'intervention en cas d'enlèvement, d'emploi ou d'altération illicite de matières nucléaires, ou en cas de menace vraisemblable de l'un de ces actes.

2. En cas de vol, de vol qualifié ou de toute autre obtention illicite de matières nucléaires, ou de menace vraisemblable d'un tel acte, les Etats parties apportent leur coopération et leur aide dans toute la mesure possible, conformément à leur législation nationale, pour la récupération et la protection desdites matières, à tout Etat qui en fait la demande. En particulier :

a) Un Etat partie prend les dispositions nécessaires pour informer aussitôt que possible les autres Etats qui lui semblent intéressés de tout vol, vol qualifié ou autre obtention illicite de matières nucléaires, ou de menace vraisemblable d'un tel acte, et pour informer, le cas échéant, les organisations internationales;

b) En tant que de besoin, les Etats parties intéressés échangent des renseignements entre eux ou avec des organisations internationales afin de protéger les matières nucléaires menacées, de vérifier l'intégrité des conteneurs d'expédition ou de récupérer les matières nucléaires illicitement enlevées;

ils :

i) coordonnent leurs efforts par la voie diplomatique et par d'autres moyens prévus d'un commun accord;

ii) se prêtent assistance si la demande en est faite;

iii) assurent la restitution des matières nucléaires volées ou manquantes, à la suite des événements ci-dessus mentionnés.

Les modalités concrètes de cette coopération sont arrêtées par les Etats parties intéressés.

3. Les Etats parties coopèrent et se consultent, en tant que de besoin, directement ou par l'intermédiaire d'organisations internationales, en vue d'obtenir des avis sur la conception, l'entretien et l'amélioration des systèmes de protection physique des matières nucléaires en cours de transport international.

ART. 6

1. Les Etats parties prennent les mesures appropriées compatibles avec leur législation nationale pour protéger le caractère confidentiel de tout renseignement qu'ils reçoivent à titre confidentiel en vertu des dispositions de cette Convention d'un autre Etat partie ou à l'occasion de leur participation à une activité exécutée en application de cette Convention. Lorsque des Etats parties communiquent confidentiellement des renseignements à des organisations internationales, des mesures sont prises pour assurer la protection du caractère confidentiel de ces renseignements.

2. En vertu de la présente Convention, les Etats parties ne sont pas tenus de fournir des renseignements que leur législation nationale ne permet pas de communiquer ou qui compromettraient leur sécurité nationale ou la protection physique des matières nucléaires.

7. Niets in dit artikel moet worden uitgelegd in de zin van een beperking van de territoriale soevereiniteit en rechtsmacht van een Staat, onder meer ter zake van het luchtruim en de territoriale zeevaten van deze Staat.

ART. 5

1. De Verdragsluitende Staten wijzen aan of laten aan elkaar kennen, rechtstreeks of door tussenkomst van de Internationale Organisatie voor Atoomenergie, hun centrale diensten en de correspondenten die de externe beveiliging van het kernmateriaal moeten verzekeren, alsmede de coördinatie van de recuperatie- en interventieverrichtingen in het geval van onrechtmatige wegneming, gebruikmaking of beschadiging van het kernmateriaal of van een mogelijke dreiging van één van zodanige handelingen.

2. In geval van diefstal, gekwalificeerde diefstal, of enige andere onrechtmatige verkrijging van kernmateriaal, of van mogelijke dreiging van één van zodanige handelingen moeten de Verdragsluitende Staten overeenkomstig hun nationale wetgeving aan iedere Staat die erom vraagt, in de mate van het mogelijke hun samenwerking en hulp verlenen tot recuperatie en beveiliging van dit materiaal. Inzonderheid :

a) Neemt een Verdragsluitende Staat de nodige maatregelen om bij iedere diefstal, gekwalificeerde diefstal of andere onrechtmatige verkrijging van kernmateriaal, of mogelijke dreiging van zodanige handelingen, de andere Staten die hem lijken daarbij betrokken te zijn en zo nodig ook de internationale organisaties, zo spoedig mogelijk in te lichten;

b) Wisselen de betrokken Verdragsluitende Staat voor zover nodig inlichtingen uit, onder elkaar of met internationale organisaties, om het bedreigde kernmateriaal te beveiligen, om de gaafheid van de verzendingscontainers na te zien en om het op onrechtmatige wijze weggenomen kernmateriaal te recupereren;

zij :

i) coördineren hun inspanningen langs diplomatieke weg of op een andere in gemeen overleg bepaalde wijze;

ii) verlenen elkaar bijstand indien daarom wordt verzocht;

iii) verzekeren de restitutie van het gestolen of ontbrekende kernmateriaal tengevolge van de hierboven genoemde handelingen.

De concrete regelingen tot samenwerking worden door de betrokken Verdragsluitende Staten bepaald.

3. Voor zover nodig werken de Verdragsluitende Staten samen en plegen met elkaar overleg rechtstreeks of door tussenkomst van de internationale organisaties, ten einde aanwijzingen te verkrijgen betreffende de conceptie, de instandhouding en de verbetering van systemen voor externe beveiliging van kernmateriaal tijdens het internationaal vervoer ervan.

ART. 6

1. De Verdragsluitende Staten nemen de gepaste maatregelen die met hun nationale wetgeving bestaanbaar zijn, ten einde het vertrouwelijk karakter te vrijwaren van inlichtingen die zij krachtens de bepalingen van dit Verdrag verkrijgen van een andere Verdragsluitende Staat of ter gelegenheid van hun medewerking aan een verrichting ter uitvoering van dit Verdrag. Wanneer Verdragsluitende Staten vertrouwelijke inlichtingen meedelen aan internationale organisaties, worden maatregelen genomen om het vertrouwelijk karakter van deze inlichtingen te vrijwaren.

2. De Verdragsluitende Staten zijn ingevolge dit Verdrag niet verplicht inlichtingen te verstrekken die krachtens hun nationale wetgeving niet mogen worden meegedeeld of die hun nationale veiligheid of de externe beveiliging van kernmateriaal in gevaar kunnen brengen.

ART. 7

1. Le fait de commettre intentionnellement l'un des actes suivants :

a) Le recel, la détention, l'utilisation, la cession, l'altération, l'aliénation ou la dispersion de matières nucléaires, sans y être habilité, et entraînant ou pouvant entraîner la mort ou des blessures graves pour autrui ou des dommages considérables pour les biens;

b) Le vol simple ou le vol qualifié de matières nucléaires;

c) Le détournement ou toute autre appropriation indue de matières nucléaires;

d) Le fait d'exiger des matières nucléaires par la menace, le recours à la force ou par toute autre forme d'intimidation;

e) La menace :

i) d'utiliser des matières nucléaires pour tuer ou blesser grièvement autrui ou causer des dommages considérables aux biens;

ii) de commettre une des infractions décrites à l'alinéa b afin de contraindre une personne physique ou morale, une organisation internationale ou un Etat à faire ou à s'abstenir de faire un acte;

f) La tentative de commettre l'une des infractions décrites aux alinéas a, b ou c;

g) La participation à l'une des infractions décrites aux alinéas a à f est considéré par tout Etat partie comme une infraction punissable en vertu de son droit national.

2. Tout Etat partie applique aux infractions prévues dans le présent article des peines appropriées, proportionnées à la gravité de ces infractions.

ART. 8

1. Tout Etat partie prend les mesures éventuellement nécessaires pour établir sa compétence aux fins de connaître des infractions visées à l'article 7 dans les cas ci-après :

a) Lorsque l'infraction est commise sur le territoire dudit Etat ou à bord d'un navire ou d'un aéronef immatriculé dans ledit Etat;

b) Lorsque l'auteur présumé de l'infraction est un ressortissant dudit Etat.

2. Tout Etat partie prend également les mesures éventuellement nécessaires pour établir sa compétence aux fins de connaître desdites infractions lorsque l'auteur présumé de l'infraction se trouve sur son territoire et que ledit Etat ne l'extrade pas conformément à l'article 11 dans l'un quelconque des Etats mentionnés au paragraphe 1er.

3. La présente Convention n'écarte aucune compétence pénale exercée conformément aux lois nationales.

4. Outre les Etats parties mentionnés aux paragraphes 1er et 2, tout Etat partie peut, conformément au droit international, établir sa compétence aux fins de connaître des infractions visées à l'article 7, lorsqu'il participe à un transport nucléaire international en tant qu'Etat exportateur ou importateur de matières nucléaires.

ART. 9

S'il estime que les circonstances le justifient, l'Etat partie sur le territoire duquel se trouve l'auteur présumé de l'infraction recourt, confor-

ART. 7

1. Het opzettelijk plegen van een van de volgende daden :

a) Het helen, onder zich houden, gebruiken, overdragen, beschadigen, vervreemden, verspreiden van kernmateriaal zonder daartoe bevoegd te zijn, terwijl zulks voor een ander de dood of ernstig lichamelijk letsel, dan wel aanzienlijke schade aan goederen veroorzaakt of kan veroorzaken;

b) De diefstal of gekwalificeerde diefstal van kernmateriaal;

c) Het verduisteren of enige andere onrechtmatige toeëigening van kernmateriaal;

d) Het vorderen van kernmateriaal door middel van bedreiging, van geweld of enige andere vorm van intimidatie;

e) De bedreiging :

i) kernmateriaal te gebruiken om een ander te doden of hem ernstig lichamelijk letsel toe te brengen dan wel aanzienlijke schade aan goederen te veroorzaken;

ii) het plegen van een van de strafbare feiten omschreven in alinea b ten einde een natuurlijk persoon of een rechtspersoon, een internationale organisatie of een Staat te dwingen iets te doen of niet te doen;

f) De poging tot het plegen van een van de strafbare feiten omschreven in de alinea's a, b, of c;

g) Het deelnemen aan een van de strafbare feiten omschreven in de alinea's a tot f wordt door iedere Verdragsluitende Staat als een strafbaar feit beschouwd volgens zijn nationaal recht.

2. Iedere Verdragsluitende Staat past op de strafbare feiten omschreven in dit artikel passende straffen toe, in verhouding tot de ernst van deze strafbare feiten.

ART. 8

1. Iedere Verdragsluitende Staat neemt de maatregelen die mochten nodig zijn om zijn bevoegdheid vast te stellen ten einde van de in artikel 7 bedoelde strafbare feiten kennis te nemen in de volgende gevallen :

a) Wanneer het strafbaar feit wordt begaan op het grondgebied van deze Staat of aan boord van een schip of luchtvaartuig dat in die Staat is teboekgesteld;

b) Wanneer de vermoedelijke dader een onderdaan van die Staat is.

2. Iedere Verdragsluitende Staat neemt ook de maatregelen die mochten nodig zijn om zijn bevoegdheid vast te stellen ten einde van voren genoemde strafbare feiten kennis te nemen wanneer de vermoedelijke dader van het strafbaar feit zich op zijn grondgebied bevindt en die de Staat hem niet uitlevert aan een van de in het eerste lid bedoelde Staten, overeenkomstig artikel 11.

3. Dit Verdrag doet geen afbreuk aan de bevoegdheid tot strafvervolgning uitgeoefend overeenkomstig de nationale wetgeving.

4. Behalve de in het eerste en tweede lid bedoelde Staten, kan iedere Verdragsluitende Staat die bij internationaal vervoer van kernmateriaal betrokken is als uitvoerende of invoerende Staat, zijn bevoegdheid ter zake van de strafbare feiten bedoeld in artikel 7 vaststellen, overeenkomstig het internationale recht.

ART. 9

De Verdragsluitende Staat op wiens grondgebied de vermoedelijke dader van het strafbaar feit zich bevindt, neemt overeenkomstig zijn

mément à sa législation nationale, aux mesures appropriées, y compris à la détention, pour assurer la présence dudit auteur présumé aux fins de poursuites judiciaires ou d'extradition. Les mesures prises aux termes du présent article sont notifiées sans délai aux Etats tenus d'établir leur compétence conformément aux dispositions de l'article 8 et, si besoin est, à tous les autres Etats concernés.

ART. 10

L'Etat partie sur le territoire duquel se trouve l'auteur présumé de l'infraction, s'il n'extrade pas ce dernier, soumet l'affaire, sans aucune exception et sans retard injustifié, à ses autorités compétentes pour l'exercice de l'action pénale, selon une procédure conforme à la législation dudit Etat.

ART. 11

1. Les infractions visées à l'article 7 sont de plein droit comprises comme cas d'extradition dans tout traité d'extradition en vigueur entre des Etats parties. Les Etats parties s'engagent à inclure ces infractions parmi les cas d'extradition dans tout traité d'extradition à conclure entre eux.

2. Si un Etat partie qui subordonne l'extradition à l'existence d'un traité est saisi d'une demande d'extradition par un autre Etat partie avec lequel il n'est pas lié par un traité d'extradition, il peut considérer la présente Convention comme constituant la base juridique de l'extradition pour ce qui concerne les infractions susvisées. L'extradition est soumise aux autres conditions prévues par la législation de l'Etat requis.

3. Les Etats parties qui ne subordonnent pas l'extradition à l'existence d'un traité reconnaissent lesdites infractions comme cas d'extradition entre eux dans les conditions prévues par le droit de l'Etat requis.

4. Entre Etats parties, chacune de ces infractions est considérée, aux fins de l'extradition, comme ayant été commise tant au lieu de sa perpétration que sur le territoire des Etats parties tenus d'établir leur compétence conformément aux dispositions du paragraphe 1er de l'article 8.

ART. 12

Toute personne contre laquelle une procédure est engagée en raison de l'une des infractions prévues à l'article 7 bénéficie d'un traitement équitable à tous les stades de la procédure.

ART. 13

1. Les Etats parties s'accordent l'entraide judiciaire la plus large possible dans toute procédure pénale relative aux infractions prévues à l'article 7, y compris en ce qui concerne la communication d'éléments de preuves dont ils disposent et qui sont nécessaires aux poursuites. Dans tous les cas, la loi applicable pour l'exécution d'une demande d'entraide est celle de l'Etat requis.

2. Les dispositions du paragraphe 1er n'affectent pas les obligations découlant de tout autre traité, bilatéral ou multilatéral, qui régit ou régira tout ou partie de l'entraide judiciaire en matière pénale.

nationale wetgeving, en zo hij oordeelt dat zulks door de omstandigheden gerechtvaardigd is, de gepaste maatregelen, detentie inbegrepen, voor de aanwezigheid van vorengenoemde vermoedelijke dader met het oog op vervolging of uitlevering. De maatregelen die op grond van dit artikel worden genomen, worden onverwijld meegedeeld aan de Staten die overeenkomstig artikel 8 hun bevoegdheid moeten vaststellen en zo nodig aan alle andere betrokken Staten.

ART. 10

Indien de Verdragsluitende Staat op wiens grondgebied de vermoedelijke dader van het strafbaar feit zich bevindt, deze laatste niet uitlevert, legt hij de zaak zonder enige uitzondering en zonder ongewettigd uitstel voor aan zijn bevoegde autoriteiten met het oog op de uitoefening van de strafvordering, volgens een rechtspleging overeenkomstig de wetgeving van die Staat.

ART. 11

1. De in artikel 7 bedoelde strafbare feiten worden beschouwd als te behoren tot de gevallen van uitlevering bepaald in uitleveringsverdragen die tussen de Verdragsluitende Staten gelden. De Verdragsluitende Staten verbinden zich ertoe deze strafbare feiten op te nemen onder de gevallen van uitlevering in de uitleveringsverdragen die ze onder elkaar zullen sluiten.

2. Indien een Verdragsluitende Staat die de uitlevering afhankelijk stelt van het bestaan van een verdrag, een verzoek om uitlevering ontvangt van een andere Verdragsluitende Staat waarmee hij geen uitleveringsverdrag heeft, kan hij ten aanzien van de vorengenoemde strafbare feiten dit Verdrag als rechtsgrond voor de uitlevering nemen. De uitlevering is onderworpen aan de andere voorwaarden bepaald door de wetgeving van de aangezochte Staat.

3. De Verdragsluitende Staten die de uitlevering niet afhankelijk stellen van het bestaan van een verdrag, erkennen onder elkaar de vorengenoemde strafbare feiten als zijnde gevallen van uitlevering die onderworpen zijn aan de voorwaarden bepaald door de wetgeving van de aangezochte Staat.

4. Tussen de Verdragsluitende Staten wordt elk van deze strafbare feiten met het oog op uitlevering beschouwd als te zijn gepleegd, niet alleen op de plaats van het plegen zelf, maar ook op het grondgebied van de Verdragsluitende Staten die hun bevoegdheid moeten vaststellen overeenkomstig de bepalingen van het eerste lid van artikel 8.

ART. 12

Een ieder tegen wie een rechtspleging wordt uitgeoefend wegens één van de strafbare feiten bepaald bij artikel 7, geniet in elke stand van de rechtspleging een billijke behandeling.

ART. 13

1. De Verdragsluitende Staten verlenen elkaar de ruimst mogelijke rechtshulp in elke strafrechtelijke procedure die betrekking heeft op de strafbare feiten bepaald bij artikel 7, ook wat betreft de mededeling van bewijsstukken waarover zij beschikken die noodzakelijk zijn voor strafvervolging. De wet van de aangezochte Staat is in alle gevallen van toepassing bij de uitvoering van een verzoek om rechtshulp.

2. De bepalingen van het eerste lid doen geen afbreuk aan de verplichtingen die voortvloeien uit enige andere bilaterale of multilaterale overeenkomst die de rechtshulp in strafzaken of gedeeltelijk regelt of zal regelen.

ART. 14

1. Chaque Etat partie informe le dépositaire des lois et règlements qui donnent effet à la présente Convention. Le dépositaire communique périodiquement ces renseignements à tous les Etats parties.

2. L'Etat partie sur le territoire duquel l'auteur présumé d'une infraction est poursuivi communique, dans la mesure du possible, en premier lieu le résultat de la procédure aux Etats directement intéressés. L'Etat partie communique par ailleurs le résultat de la procédure au dépositaire qui en informe tous les Etats.

3. Lorsqu'une infraction concerne des matières nucléaires utilisées à des fins pacifiques en cours d'utilisation, de stockage ou de transport sur le territoire national et que, tant l'auteur présumé de l'infraction que les matières nucléaires demeurent sur le territoire de l'Etat partie où l'infraction a été commise, rien dans la présente Convention ne sera interprété comme impliquant pour cet Etat partie de fournir des informations sur les procédures pénales relatives à cette infraction.

ART. 15

Les annexes à la présente Convention font partie intégrante de ladite Convention.

ART. 16

1. Cinq ans après l'entrée en vigueur de la présente Convention, le dépositaire convoquera une conférence des Etats parties, afin d'examiner l'application de la Convention et de procéder à son évaluation en ce qui concerne le préambule, la totalité du dispositif et les annexes compte tenu de la situation existant alors.

2. Par la suite, à des intervalles de cinq ans au moins, la majorité des Etats parties peut obtenir la convocation de conférences ultérieures ayant le même objectif, en soumettant au dépositaire une proposition à cet effet.

ART. 17

1. En cas de différend entre deux ou plusieurs Etats parties concernant l'interprétation ou l'application de la Convention, lesdits Etats parties se consultent en vue de régler le différend par voie de négociation ou par tout autre moyen pacifique de règlement des différends acceptable par toutes les parties au différend.

2. Tout différend de cette nature qui ne peut être réglé de la manière prescrite au paragraphe 1er est, à la demande de toute partie à ce différend, soumis à arbitrage ou renvoyé à la Cour internationale de Justice pour décision. Si, dans les six mois qui suivent la date de la demande d'arbitrage, les parties au différend ne parviennent pas à se mettre d'accord sur l'organisation de l'arbitrage, une partie peut demander au président de la Cour internationale de Justice ou au secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies de désigner un ou plusieurs arbitres. En cas de conflit entre les demandes des parties au différend, la demande adressée au secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies prévaut.

3. Tout Etat partie, au moment où il signe la présente Convention, la ratifie, l'accepte ou l'approuve, on y adhère, peut déclarer qu'il ne se considère pas lié par l'une ou l'autre ou les deux procédures de règlement des différends énoncées au paragraphe 2 du présent article.

ART. 14

1. Iedere Verdragsluitende Staat geeft aan de depositaris kennis van de wetten en bestuursrechtelijke bepalingen uitgevaardigd ter uitvoering van dit Verdrag. De depositaris deelt op geregelde tijdstippen die inlichtingen mede aan alle Verdragsluitende Staten.

2. De Verdragsluitende Staat op wiens grondgebied de vermoedelijke dader van een strafbaar feit wordt vervolgd deelt in de mate van het mogelijke, de uitkomst van de procedure in de eerste plaats mee aan de rechtstreeks betrokken Staten. De Verdragsluitende Staat deelt tevens de uitkomst van de procedure mee, aan de depositaris die daarvan kennis geeft aan alle Staten.

3. Wanneer een strafbaar feit kernmateriaal betreft, gebruikt voor vreedzame doeleinden, tijdens het gebruik, de opslag of het vervoer ervan op het nationale grondgebied, en zowel de vermoedelijke dader van het strafbaar feit als het kernmateriaal zich bevinden op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat waar het strafbaar feit is gepleegd, wordt niet in dit Verdrag uitgelegd als een verplichting van die Verdragsluitende Staat om inlichtingen te verstrekken betreffende de strafrechtelijke procedures met betrekking tot dit strafbaar feit.

ART. 15

De bijlagen bij dit Verdrag maken een integrerend deel uit van het Verdrag.

ART. 16

1. Vijf jaar na de inwerkingtreding van dit Verdrag zal de depositaris een conferentie van de Verdragsluitende Staten bijeenroepen om de toepassing van het Verdrag te onderzoeken en het te evalueren wat betreft de preambule, het geheel van de bepalingen en de bijlagen in het licht van de toestand op dat tijdstip.

2. Nadien kan de meerderheid van de Verdragsluitende Staten, met tussentijden van ten minste vijf jaar, de bijeenroeping van verdere conferenties met hetzelfde doel verkrijgen, door daartoe bij de depositaris een voorstel in te dienen.

ART. 17

1. In geval van geschil tussen twee of meer Verdragsluitende Staten betreffende de uitlegging of de toepassing van het Verdrag, plegen de betrokken Verdragsluitende Staten onderling overleg om het geschil bij te leggen door onderhandeling of door enig ander vreedzaam middel tot regeling van geschillen dat door alle partijen in het geschil kan worden aanvaard.

2. Een zodanig geschil, dat niet kan worden bijgelegd op de wijze voorgeschreven in het eerste lid, wordt op verzoek van een partij in dit geschil onderworpen aan arbitrage of voor beslechting verwezen naar het Internationale Gerechtshof. Indien partijen in het geschil binnen zes maanden na de dagtekening van het verzoek om arbitrage geen overeenstemming bereiken over de organisatie van de arbitrage, kan een partij aan de voorzitter van het Internationale Gerechtshof of aan de secretaris-generaal van de Organisatie van de Verenigde Naties vragen een of meer scheidsmannen te benoemen. In geval van bevoegdheidsgeschil ter zake van de verzoekschriften van de partijen in het geschil, heeft het verzoek gericht aan de secretaris-generaal van de Organisatie van de Verenigde Naties voorrang.

3. Iedere Verdragsluitende Staat kan, op het ogenblik dat hij dit Verdrag ondertekent, bekrachtigt, aanvaardt, goedkeurt of ertoe toetreedt, verklaren dat hij zich niet gebonden acht door de ene of andere procedure tot regeling van geschillen bedoeld in het tweede lid van dit

Les autres Etats parties ne sont pas liés par une procédure de règlement des différends prévue au paragraphe 2 à l'égard d'un Etat partie qui a formulé une réserve au sujet de cette procédure.

4. Tout Etat partie qui a formulé une réserve, conformément aux dispositions du paragraphe 3 du présent article, peut à tout moment lever cette réserve par voie de notification adressée au depositaire.

ART. 18

1. La présente Convention est ouverte à la signature de tous les Etats au Siège de l'Agence internationale de l'énergie atomique, à Vienne, et au Siège de l'Organisation des Nations Unies, à New York, à partir du 3 mars 1980 jusqu'à son entrée en vigueur.

2. La présente Convention est soumise à la ratification, à l'acceptation ou à l'approbation des Etats signataires.

3. Après son entrée en vigueur, la présente Convention sera ouverte à l'adhésion de tous les Etats.

4. a) La présente Convention est ouverte à la signature ou à l'adhésion d'organisations internationales et d'organisations régionales ayant un caractère d'intégration ou un autre caractère, à condition que chacune desdites organisations soit constituée par des Etats souverains et ait compétence pour négocier, conclure et appliquer des accords internationaux portant sur des domaines couverts par la présente Convention.

b) Dans les domaines de leur compétence, ces organisations, en leur nom propre, exercent les droits et assument les responsabilités que la présente Convention attribue aux Etats parties.

c) En devenant partie à la présente Convention, une telle organisation communique au depositaire une déclaration indiquant quels sont ses Etats membres et quels articles de la présente Convention ne lui sont pas applicables.

d) Une telle organisation ne dispose pas de voix propre en plus de celles de ses Etats membres.

5. Les instruments de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion sont déposés auprès du depositaire.

ART. 19

1. La présente Convention entre en vigueur le trentième jour qui suit la date du dépôt, auprès du depositaire, du vingt et unième instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation.

2. Pour chacun des Etats qui ratifient la Convention, l'acceptent, l'approuvent ou y adhèrent après le dépôt du vingt et unième instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation, la Convention entre en vigueur le trentième jour après le dépôt par cet Etat de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion.

ART. 20

1. Sans préjudice de l'article 16, un Etat partie peut proposer des amendements à la présente Convention. L'amendement proposé est soumis au depositaire qui le communique immédiatement à tous les Etats parties. Si la majorité des Etats parties demande au depositaire de réunir une conférence pour étudier les amendements proposés, le depositaire invite tous les Etats parties à assister à une telle conférence, qui s'ouvrira 30 jours au moins après l'envoi des invitations. Tout

artikel of door beide procedures. De andere Verdragsluitende Staten zijn door een procedure tot regeling van geschillen bedoeld in het tweede lid van dit artikel niet gebonden ten aanzien van een Verdragsluitende Staat die een voorbehoud heeft gemaakt in verband met die procedure.

4. Iedere Verdragsluitende Staat die een voorbehoud heeft gemaakt overeenkomstig de bepalingen van het derde lid van dit artikel, kan te allen tijde zijn voorbehoud intrekken door een kennisgeving aan de depositaris.

ART. 18

1. Dit Verdrag staat open voor ondertekening door alle Staten op het Hoofdkantoor van de Internationale Organisatie voor Atoomenergie te Wenen, en op het Hoofdkantoor van de Organisatie van de Verenigde Naties te New York, vanaf 3 maart 1980 tot bij zijn inwerkingtreding.

2. Dit Verdrag dient te worden bekrachtigd, aanvaard of goedgekeurd door de ondertekenende Staten.

3. Na zijn inwerkingtreding zal dit Verdrag openstaan voor toetreding van alle Staten.

4. a) Dit Verdrag staat open voor ondertekening of toetreding van internationale of regionale organisaties die integratie beogen of een ander doel hebben, op voorwaarde dat iedere bedoelde organisatie uit soevereine Staten is samengesteld en bevoegd is voor het onderhandelen over, het sluiten en het toepassen van internationale akkoorden met betrekking tot in dit Verdrag behandelde aangelegenheden.

b) In de aangelegenheden die tot hun bevoegdheid behoren oefenen deze organisaties, in eigen naam, de rechten uit en nemen zij de verantwoordelijkheden op zich welke dit Verdrag aan de Verdragsluitende Staten toekent.

c) Bij toetreding tot dit Verdrag deelt een zodanige organisatie aan de depositaris een verklaring mede, waarbij wordt aangegeven welke haar Lidstaten zijn en welke artikelen van dit Verdrag op haar niet toepasselijk zijn.

d) Een zodanige organisatie beschikt niet over een eigen stem naast die van haar Lid-Statens.

5. De akten van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding worden bij de depositaris nedergelegd.

ART. 19

1. Dit Verdrag treedt in werking op de dertigste dag, volgend op de nederlegging, bij de depositaris van de eenentwintigste akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring.

2. Voor iedere Staat die het Verdrag bekrachtigt, aanvaardt, goedkeurt of ertoe toetreedt na de nederlegging van de eenentwintigste akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring, treedt het Verdrag in werking op de dertigste dag na de nederlegging door die Staat van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding.

ART. 20

1. Onverminderd het bepaalde in artikel 16, kan een Verdragsluitende Staat een wijziging van dit Verdrag voorstellen. De voorgestelde wijziging wordt nedergelegd bij de depositaris die hiervan onverwijld mededeling doet aan al de Verdragsluitende Staten. Indien de meerderheid van de Verdragsluitende Staten de depositaris verzoekt een vergadering bijeen te roepen ten einde de voorgestelde wijzigingen te onderzoeken, dan nodigt de depositaris alle Verdragsluitende Staten uit voor een

amendement adopté à la conférence par une majorité des deux tiers de tous les Etats parties est communiqué sans retard par le dépositaire à tous les Etats parties.

2. L'amendement entre en vigueur pour chaque Etat partie qui dépose son instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation de l'amendement le trentième jour après la date à laquelle les deux tiers des Etats parties ont déposé leurs instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation auprès du dépositaire. Par la suite, l'amendement entre en vigueur pour tout autre Etat partie le jour auquel cet Etat partie dépose son instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation de l'amendement.

ART. 21

1. Tout Etat partie peut dénoncer la présente Convention par notification écrite au dépositaire.

2. La dénonciation prend effet cent quatre-vingts jours après la date à laquelle le dépositaire reçoit la notification.

ART. 22

Le dépositaire notifie sans retard à tous les Etats :

- a) chaque signature de la présente Convention;
- b) chaque dépôt d'instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion;
- c) toute formulation ou tout retrait d'une réserve conformément à l'article 17;
- d) toute communication faite par une organisation conformément au paragraphe 4, c), de l'article 18;
- e) l'entrée en vigueur de la présente Convention;
- f) l'entrée en vigueur de tout amendement à la présente Convention;
- g) toute dénonciation faite en vertu de l'article 21.

ART. 23

L'original de la présente Convention dont les versions arabe, chinoise, anglaise, espagnole, française et russe font également foi sera déposé auprès du directeur général de l'Agence internationale de l'énergie atomique qui en fera parvenir des copies certifiées à tous les Etats.

EN FOI DE QUOI les soussignés, dûment autorisés, ont signé la présente Convention, ouverte à la signature à Vienne et à New York le 3 mars 1980.

Cette Convention a été signée par les Etats suivants :

Afrique du Sud, Allemagne (Rép. Féd.), Autriche, Belgique, Brésil, Bulgarie, Canada, Corée, Danemark, Euratom, Etats-Unis, Finlande, France, Grèce, Guatemala, Haïti, Hongrie, Irlande, Israël, Italie, Luxembourg, Maroc, Norvège, Panama, Paraguay, Pays-Bas, Philippines, Pologne, Rép. dém. allemande, Rép. dominicaine, Roumanie, Royaume-Uni, Suède, Tchécoslovaquie, Turquie, URSS, Yougoslavie.

vergadering, die niet eerder mag beginnen dan 30 dagen na het verzenden van de uitnodigingen. Elke wijziging, die op deze vergadering door een tweederdemeerderheid van alle Verdragsluitende Staten wordt aangenomen, zal onmiddellijk door de depositaris aan alle Verdragsluitende Staten worden meegedeeld.

2. De wijziging treedt in werking voor iedere Verdragsluitende Staat, die een akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring van deze wijziging heeft nedergelegd, vanaf de dertigste dag na de datum waarop twee derde van de Verdragsluitende Staten hun akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring heeft nedergelegd bij de depositaris. Daarna treedt de wijziging in werking voor elke andere Verdragsluitende Staat vanaf de dag waarop deze Staat zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring van de wijziging heeft nedergelegd.

ART. 21

1. Iedere Verdragsluitende Staat kan dit Verdrag opzeggen door een schriftelijke kennisgeving aan de depositaris.

2. De opzegging wordt van kracht honderd tachtig dagen na de datum waarop de depositaris de kennisgeving ontving.

ART. 22

De depositaris doet aan alle Verdragsluitende Staten onverwijld mededeling van :

- a) elke ondertekening van dit Verdrag;
- b) elke nederlegging van een akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding;
- c) elk voorbehoud dat wordt gemaakt of ingetrokken krachtens het bepaalde in artikel 17;
- d) elke mededeling gedaan door een organisatie overeenkomstig het bepaalde in lid 4, c), van artikel 18;
- e) de inwerkingtreding van dit Verdrag;
- f) de inwerkingtreding van elke wijziging van dit Verdrag;
- g) elke opzegging overeenkomstig het bepaalde in artikel 21.

ART. 23

Het oorspronkelijke exemplaar van dit Verdrag, waarvan de Arabische, Chinese, Engelse, Franse, Russische en Spaanse teksten gelijkelijk authentiek zijn, wordt nedergelegd bij de directeur-generaal van de Internationale Organisatie voor Atoomenergie, die daarvan voor eensluidend gewaarmerkte afschriften doet toekomen aan de Staten die dit Verdrag hebben ondertekend.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gemachtigd, dit Verdrag, dat voor ondertekening is opgesteld te Wenen en te New York, op 3 maart 1980, hebben ondertekend.

Dit Verdrag werd ondertekend door volgende Staten :

België, Brazilië, Bulgarije, Canada, Denemarken, Duitse Democratische Republiek, Duitsland (Bondsrepubliek), Dominicaanse Republiek, Euratom, Filipijnen, Finland, Frankrijk, Griekenland, Guatemala, Haïti, Hongarije, Italië, Ierland, Israël, Joegoslavië, Korea, Luxemburg, Marokko, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Panama, Paraguay, Polen, Roemenië, Tsjechoslovakië, Turkije, USSR, Verenigde Staten, Verenigd Koninkrijk, Zuid-Afrika, Zweden.

ANNEXE I

Niveaux de protection physique applicables aux transports internationaux de matières nucléaires, tels qu'ils sont définis à l'annexe II

1. Au cours de l'entreposage à l'occasion du transport nucléaire international, les niveaux de protection physique ci-après doivent être appliqués :

a) Les matières de la catégorie III sont entreposées dans une zone d'accès contrôlé;

b) Les matières de la catégorie II sont entreposées dans une zone constamment surveillée par des gardes ou des dispositifs électroniques, entourée d'une barrière matérielle comportant un nombre limité de points d'entrée soumis à un contrôle approprié, ou dans toute zone munie d'une protection physique d'un degré équivalent;

c) Les matières de la catégorie I sont entreposées dans une zone protégée de la manière définie ci-dessus en ce qui concerne la catégorie II mais dont l'accès n'est en outre permis qu'aux personnes reconnues dignes de confiance, et placée sous la surveillance de gardes qui sont en liaison étroite avec des forces d'intervention appropriées. Les mesures particulières prévues dans ce contexte ont pour objet de détecter et de prévenir toute attaque, tout accès non autorisé ou tout retrait de matières non autorisé.

2. Les niveaux ci-après s'appliquent aux transports nucléaires internationaux :

a) Pour les matières des catégories II et III, le transport s'effectue avec des précautions particulières comportant notamment la conclusion d'arrangements préalables entre l'expéditeur, le destinataire et le transporteur, et d'un accord préalable entre les personnes physiques ou morales relevant de la juridiction et de la réglementation des Etats exportateur et importateur, qui précise le moment, le lieu et les modalités du transfert de la responsabilité du transport;

b) Pour les matières de la catégorie I, le transport s'effectue avec les précautions particulières énoncées plus haut pour le transport des matières des catégories II et III, et, en outre, sous la surveillance constante d'une escorte et dans des conditions assurant une liaison étroite avec des forces d'intervention appropriées;

c) Pour l'uranium naturel se présentant autrement que sous forme de minerais ou de résidus de minerais, la protection pour le transport de quantités dépassant 500 kg d'uranium comporte la notification préalable de l'expédition spécifiant le mode de transport, l'heure d'arrivée prévue et la confirmation que les matières ont bien été reçues.

BIJLAGE I

Fysische-beveiligingsniveaus toe te passen bij internationaal transport van nucleair materiaal volgens de klassenindeling van bijlage II

1. Tijdens opslag ter gelegenheid van een internationaal nucleair transport, gelden de volgende fysische-beveiligingsniveau voor splijfstoffen :

a) Materialen van klasse III worden opgeslagen in een zone waarvan de toegang onder controle staat;

b) Materialen van klasse II worden opgeslagen in een zone die onder permanent toezicht staat, uitgeoefend door bewakers of met behulp van elektronische toestellen, omgeven door een afsluiting met een beperkt aantal uitgangen onder aangepaste controle, ofwel elke andere zone die een gelijkwaardig peil van fysische beveiliging biedt;

c) Materialen van klasse I worden opgeslagen in een zone die op dezelfde wijze beveiligd is als deze voor de hiervoor vernoemde klasse II, maar waarvan de toegang bovendien beperkt is tot personen waarvan de betrouwbaarheid bewezen is en die onder toezicht staat van bewakers die in nauwe verbinding staan met de gepaste interventie-eenheden. De in dit verband genomen specifieke maatregelen zullen ertoe strekken, elke aanval, elke ongeoorloofde toegang of elk ongeoorloofd wegnemen van materialen op te sporen en te voorkomen.

2. Tijdens internationaal transport gelden de volgende fysische-beveiligingsniveaus voor nucleair materiaal :

a) Materialen van klasse II en III zullen vervoerd worden met inachtneming van bijzondere voorzorgen. Deze omvatten onder meer het treffen van voorafgaande schikkingen tussen verzender, bestemming en vervoerder, en een voorafgaand akkoord tussen natuurlijke of rechtspersonen onderworpen aan de jurisdictie en reglementen van de uitvoerende en invoerende Staten, waarbij bepaald worden de datum, de plaats en procedure van overdracht van de verantwoordelijkheid over het vervoer;

b) Materialen van klasse I zullen vervoerd worden met inachtneming van de bijzondere voorzorgen zoals voorzien voor materialen van klasse II en III, en daarenboven, onder bestendig toezicht van een escorte en onder voorwaarden die een nauwe verbinding met gepaste interventie-eenheden waarborgen;

c) Voor natuurlijk uraan anders dan in de vorm van erts of ertsafval, behelst de transportbeveiliging, voor hoeveelheden groter dan 500 kilogram U, de voorafgaandelijke kennisgeving van de verzending met vermelding van de wijze van vervoer, het verwachte uur van aankomst en de ontvangstbevestiging van de verzending.

ANNEXE II

BIJLAGE II

Tableau : Catégorisation des matières nucléaires

Tabel : Indeling van nucleaire materialen

Matière — Materiaal	Forme — Vorm	Catégorie — Klasse		
		I	II	IIIc
1. Plutonium (a)	Non irradié (b)/ Niet bestraald (b)	2 kg ou plus/of meer	Moins de 2 kg mais plus de 500 g/min dan 2 kg maar meer dan 500 g	500 g ou moins mais plus de 15 g/500 g of minder maar meer dan 15 g
2. Uranium 235	Non irradié (b)/ Niet bestraald (b)			
	— Uranium enrichi à 20 p.c. ou plus en ²³⁵ U/Uranium verrijkt tot 20 pct. ²³⁵ U of meer	5 kg ou plus/of meer	Moins de 5 kg mais plus de 1 kg/min dan 5 kg maar meer dan 1 kg	1 kg ou moins mais plus de 15 g/1 kg of minder maar meer dan 15 g
	— Uranium enrichi à 10 p.c. ou plus, mais à moins de 20 p.c., en ²³⁵ U/Uranium verrijkt tot 10 pct. ²³⁵ U of meer maar minder dan 20 pct.	—	10 kg ou plus/10 kg of meer	Moins de 10 kg mais plus de 1 kg/min dan 10 kg maar meer dan 1 kg
	— Uranium enrichi à moins de 10 p.c. en ²³⁵ U/Uranium verrijkt boven het natuur- lijk gehalte maar minder dan 10 pct. ²³⁵ U	—	—	10 kg ou plus/ 10 kg of meer
3. Uranium 233	Non irradié (b)/ Niet bestraald (b)	2 kg ou plus/of meer	Moins de 2 kg mais plus de 500 g/min dan 2 kg maar meer dan 500 g	500 g ou moins mais plus de 15 g/500 g of minder maar meer dan 15 g
4. Combustible irradié. — Bestraalde splijtstof			Uranium appauvri ou na- turel, thorium ou combus- tible faiblement enrichi (moins de 10 p.c. de teneur en matières fissiles) (d) (e)/verarmd of natuur- lijk uranium, thorium of laag-verrijkte splijtstof (min dan 10 pct. splijtbare materie (d) (e)	

a) Tout le plutonium sauf s'il a une concentration isotopique dépassant 80 p.c. en plutonium 238.

b) Matières non irradiées dans un réacteur ou matières irradiées dans un réacteur donnant un niveau de rayonnement égal ou inférieur à 100 rads/h à un mètre de distance sans écran.

c) Les quantités qui n'entrent pas dans la catégorie II ainsi que l'uranium naturel devraient être protégés conformément à des pratiques de gestion prudente.

d) Ce niveau de protection est recommandé, mais il est loisible aux Etats d'attribuer une catégorie de protection physique différente après évaluation des circonstances particulières.

e) Les autres combustibles qui en vertu de leur teneur originelle en matières fissiles sont classés dans la catégorie I ou dans la catégorie II avant irradiation pouvant entrer dans la catégorie directement inférieure si le niveau de rayonnement du combustible dépasse 100 rads/h à un mètre de distance sans écran.

a) Alle plutonium uitgezonderd dit waarvan de isotoopenconcentratie in plutonium-238 de 80 pct. overschrijdt.

b) Niet in een reactor bestraald materiaal of materiaal bestraald in een reactor, maar met een stralingsniveau gelijk aan of minder dan 100 rad/uur op één meter afstand, onafgeschermd.

c) Hoeveelheden welke niet onder klasse III vallen, alsook natuurlijk uranium, dienen beveiligd te worden overeenkomstig de gebruiken van toepassing bij voorzichtig beheer.

d) Ofschoon dit beveiligingsniveau wordt aangeraden, is het de Staten veroorloofd om, na evaluatie van de specifieke omstandigheden, er een verschillende fysische-beveiligingsklasse aan toe te kennen.

e) Andere splijtstof die uit hoofde van haar oorspronkelijk gehalte aan splijtbare materie ondergebracht is bij klasse I en II voor bestraling, mag bij de onmiddellijk lageregelegen klasse ingedeeld worden indien het stralingsniveau van de splijtstof méér is dan 100 rad/uur op één meter afstand, onafgeschermd.